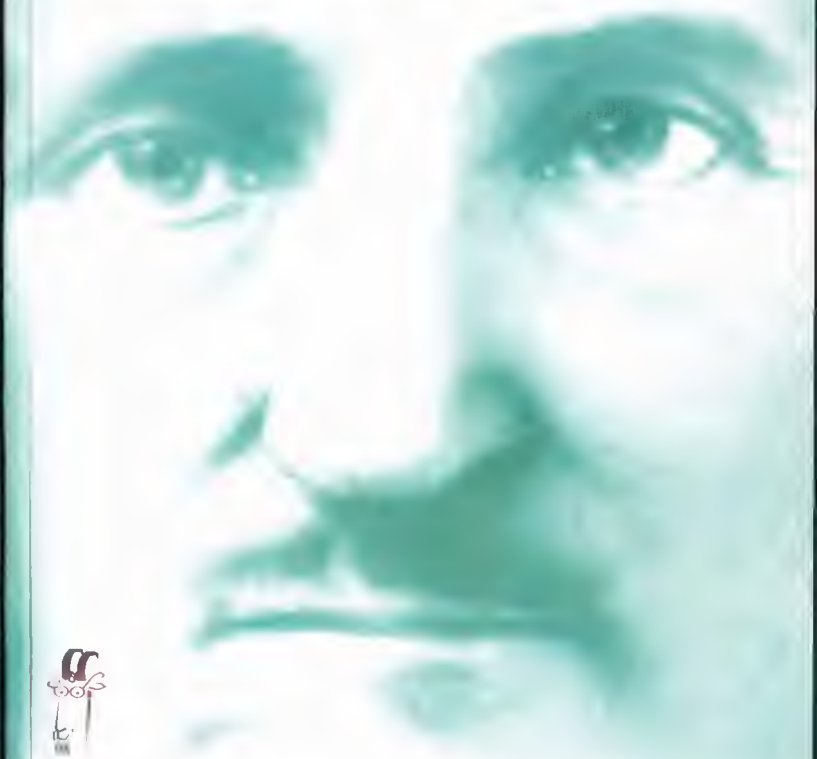
OĞLAK KLASİKLERİ

EDGAR ALLAN POE
BÜTÜN ŞİİRLERİ

Türkçesi: *Oğuz Cebeci*

EDGAR ALLAN POE

BÜTÜN ŞİİRLERİ

Bütün Şiirleri

EDGAR ALLAN POE

19 Ocak 1809'da, Boston'da doğdu. İkisi de tiyatro oyuncusu olan, İngiliz asıllı Elizabeth Arnold Poe'yla Baltimore'lu David Poe'nun oğludur. Annesinin 1811'de ölümü üzerine, Richmond'lu tüccar John Allan ve karisi tarafından evlat edinildi. İngiltere'de başladığı klasik edebiyat öğrenimini Richmond'da sürdürdü. Bir süre Virginia Üniversitesi'nde Yunanca, Latince, İspanyolca ve İtalyanca öğrenimi gördüyse de (1826) kumar oynadığı için John Allan tarafından üniversiteden alındı. Richmond'a döndüğünde, sevgilisi (Sarah) Elmira Royster başkasıyla nişanlanmıştı. Daha sonra gittiği Boston'da, bazılarında Elmira'ya olan duygularını dile getirdiği, *Tamerlane and Other Poems*'ı (1827; *Timurlenk ve Başka Şiirler*) yayımladı. Bunu daha sonra *Al Aaraaf, Tamerlane and Minor Poems* (1829; *Araf, Timurlenk ve Minör Şiirler*) izledi. Ardından John Allan'ın isteği üzerine West Point Askeri Akademisi'ne girdiyse de, kısa süre sonra kendini attırdı. New York'a giderek *Poems by Edgar Allan Poe*'yu (1831; *Edgar Allan Poe'dan Şiirler*) yayımladı. Daha sonra Baltimore'a dönerek öyküler yazmaya başladı. 1835'te, Richmond'da çıkan *Southern Literary Messenger*'ın yayın yönetmeni oldu ve bu dergide yayımlanan yazılarıyla eleştirmen olarak da adını duyurdu. Bu arada henüz 13 yaşındaki yeğeni Virginia Clemm'le evlendi. 1838'de uzun öyküsü, *The Narrative of Arthur Gordon Pym*'i (*Arthur Gordon Pym'in Öyküsü*) yayımladı. 1839'da *Burton's Gentleman's Magazine*'in yayın yönetmenlerinden biri oldu. Doğaüstü öğelere yer veren korku öykülerini de ilk kez bu dergide yayımladı. 1841'de ilk polisiye öyküsü *Morgue Sokağı Cinayeti*'ni yayımladı. 1843'te "The Gold Bug" ("Altın Böcek") adlı öyküsü bir gazetenin ödülünü kazanınca, adından yaygınlıkla söz ettirdi. 1844'te *New York Mirror* gazetesinin yayın yönetmeni yardımcısı oldu. "The Raven" ("Kuzgun") adlı ünlü şiiri bu gazetede yayımlanınca, Poe ülke çapında üne kavuştu. *The Raven and Other Poems* (Kuzgun ve *Başka Şiirler*) ve seçme öykülerinden oluşan *Tales* (*Öyküler*) adlı kitapları 1845'te yayımlandı. Poe 1848'de, evrenin aşkın bir "açıklama"sı niteliğindeki *Eureka*'yı yayımladı. Bu kitap bazı eleştirmenlerce başyapıt olarak yüceltilirken, bazılarınca saçma bulunarak eleştirildi. 7 Ekim 1849'da, Baltimore'da öldü.

Edgar Allan Poe, dönemindeki edebiyat yapıtları üzerine zeki ve sağlam değerlendirmeleri, şiirlerinde ortaya koyduğu müzikal yetenek ve öykülerindeki dramatik anlatım sayesinde dünya edebiyatında önemli bir yer edinmiştir.

OĞLAK KLASİKLERİ

EDGAR ALLAN POE

BÜTÜN ŞİİRLERİ

Türkçesi: *Oğuz Cebeci*

OĞLAK KLASİKLERİ

Bütün Şiirleri / Edgar Allan Poe
Türkçesi: Oğuz Cebeci

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Döneray
Dizgi düzeni: Goudy, 11 / 16 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Oğlak Yayınları'nda birinci baskı: Ağustos 1999
ISBN 975 - 329 - 273 - 2

İçindekiler

Poe Üzerine Birkaç Söz / *Richard Wilbur* 9

Timurlenk 19
Şarkı 30
Rüyalar 31
Ölülerin Ruhları 33
Akşam Yıldızı 35
Bir Düşün İçinde Bir Düş 36
Kıtalar 38
Bir Düş 41
"En Mutlu Gün, En Mutlu Saat" 42
Göl:.....'ye 44
Sone: Bilim'e 46
Âraf 47
Romans 65
.....'ye 66
Nehri'ne 67
.....'ye 68
Peri Ülkesi 69
Helen'e 71
İsrafil 72
Denizdeki Kent 75
Uyuyan 78
Lenore 81

83 Tedirginlik Vadisi
85 Coliseum
88 cennettekı kişiye
90 İlahi
91 F'e.....'ye
92 F.....s, O.....d'e
93 Gelin Baladı
95 Zante'ye Sone
96 Tekinsiz Saray
99 Sone-Sessizlik
100 Fatih Kurtçuk
102 Düşsel Ülke
105 Kuzgun
113 Eulaie-Bir Şarkı
115 Yalnız
116 M. L. S.....'ye
117 Ulalume-Bir Balad
122 Bir Bilmece
123 .....'ye
125 Helen'e
128 Eldorado
130 Annie için
135 Anneme
136 Annabel Lee
138 Çanlar

POE ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Edgar Allan Poe, 1845'te yayınladığı "*Kuzgun ve Diğer Şiirler*"de yazdıklarını "ehemmiyetsiz" bulduğunu belirterek, şiir alanındaki çalışmalarının gündelik yaşama ilişkin sorunlar yüzünden engellendiğini ve eğer koşullar daha iyi olmuş olsaydı, şiirin belki de asıl çalışma alanı olacağını söylüyordu. Poe'nun kendi şiirine ilişkin bu yargısı, bugün çoğu okuyucu tarafından kabul edilmez. Ancak Poe'nun şiirlerinin önemsiz olmamakla birlikte, genel olarak öyküleri kadar başarılı olmadığı ve öykülerinin birer uzantısı gibi göründüğü de yine çoğu okur tarafından paylaşılan bir yargıdır.

"Timurlenk" ve "Araf" gibi uzun şiirleri yazmaya girişen bu genç şair, söyleyeceği her şeyi nazım diliyle ifade etmek istiyordu. Ancak "Araf" hiçbir zaman tam bir sona ulaşamadı ve Poe, 21 yaşından itibaren bir şair olmaktan çok bir öykücü ya da "masalcı" olarak tanındı: Uzun şiirlerini oluşturan felsefi ve estetik düşünceler artık ya eleştiri yazılarında ya da düzyazı eserlerinde beliriyordu. Gerçekten de, Poe'nun şiirleri zaman içinde bir düşüncenin tam olarak ifade edilmesine yönelik bir çaba olmaktan çıktı ve düzyazı eserlerin uzantıları ya da ekleri durumuna indirgendi. Bu bakımdan Poe'nun şiirlerinin öyküleriyle birlikte okunması gerektiğini söylemek yanlış olmaz.

Şair Poe bu dünyadaki insan yaşamı ile ilgilenmez. Şairin donuk ve sıradan gerçeklikleri aşan imgelemi, "dokunulmamış güzelliğin" var olduğu uzak ve daha mutlu bir yıldıza doğru yola

koyulur. Poe, gündelik yaşamı ve bu yaşamın içinde var olmaktan kaynaklanan deneyimi kullanmaya ya da benimsemeye yanaşmaz ve şiir dünyasını düşsel bölgelerde geçen yaşantılar üzerine kurar. Eğer gerçeklikle temas edilmişse, bu yalnızca onun yalanlanması ve reddi içindir.

Konu ve yapı olarak kendisini sınırlayan böylesine bir şiir anlayışının, insan zihnindeki kimi yeteneklere karşı cephe alması da doğaldır: Poe, insan zihnini akıl, zevk ve ahlak duygusu olarak üçe ayırır. Poe'ya göre ilk ve son kategoriler şiir sanatıyla ilgili değildir. Çünkü şiirin "gerçek"le ya da "görev"le hiçbir alışverişi yoktur. Buna göre, amacı dünyadan ve insandan uzaklaşmak olan şiir, insanın yaşama biçimini ve tutkularını araştıran ahlak duygusundan uzak durmalıdır. Öte yandan, bütün işlevi "donuk gerçekliklerle" ilgilenme ve akla uydurma olan "akıl" da, şiir için uygun bir çalışma alanı değildir. Böylece, Poe'nun şiiri zihnin bu dünyadan uzaklaşmasına karşı bir protesto olmayıp, tam aksine bu ayrılığın bir savunusudur. Bu şiir, zihnin bölümleri arasındaki işbirliği ve uyumdan değil, rüyalarda tadına vardığımız düş kurma yeteneğinden kaynaklanır. Şiirin konusu güzelliktir ve güzellik de, bir konu olmaktan çok, bir konunun işlenmesi biçiminde tanımlanabilir.

Poe'nun şiir ilkesi, insanın "üstün güzelliğe" yönelmesine ilişkindir ve yazara göre en başarılı bir şiir bile, bu güzelliğin ancak birkaç küçük yansımasından ibarettir. Buna göre, şiir üstün güzellik üzerine bir rapor ya da fikir yürütme niteliği taşımaz. Çünkü şair söz konusu güzelliği yeterince bilmez. Şairin bize verdiği şey, "üstün güzelliğe" yönelme süreci ve ruhun güzele yönelmek üzere bu dünyadan kurtulmak için verdiği mücadeledir. Bu durum okuyucuyu Poe'nun şiirine damgasını vuran iki "mit" ile karşı karşıya bırakır. Bunlardan

ilki Poe'nun kozmik mitidir. Buna göre başlangıçta "Tanrı" atomik olmayan ruhsal bir maddeden oluşuyordu ve mutlak bir bütünlük ve birlik içindeydi. Ancak içsel bir zorunluk sonucu, bu öz dağılarak evreni oluşturdu ve orjinal birlik dağınıklığa dönüştü. Azami bir dağılma sürecine ulaşıldıktan sonra, süreç tersine dönerek, bu kez asıl birliğe yönelik bir toparlanma çabası başgösterdi. Poe'ya göre, şu sırada Tanrı ancak dağılmış olan maddenin ve evrensel ruhun içinde mevcuttur. Her ruhTanrı'dan bir parça taşır ve bu yüzden bireysel ruhtan daha önemli ve büyük hiçbir şey yoktur. Bütün hareketliliğin kaynağı düşünce olduğuna göre, evrenin birliği, bireysel ruhların düşüncelerinin, gitgide çoğalan toparlayıcılığı ile gerçekleştirilecektir. Orijinal birliğe geri dönerken ve Tanrı'yı yeniden kurarken, her ruh diğer bütün ruhları içine almalı ve böylece, her ruh tanrılık düzeyine ulaşmalıdır.

Bu durumda yeryüzü ve şair evrensel dağılma ve yeniden birleşme süreciyle nasıl bir ilişki içindedir? Poe'nun mitinde, yeryüzü insanın sapkınlığı sonucu "düşmüştür" ve arınması gerekmektedir. Ancak "dünya" diğer yıldızların orijinal kaynağa doğru olan yolculuğuna katılabilecektir. Yeryüzünün suçu zihinsel faaliyetlere dayalı gururdur: Bilgi arayışı ve gurur insanın çocuksu varoluşuna uymamıştır. İnsan ve dünya bu yüzden "enfekte" olmuştur ve bunun sonucu da zevklerin yozlaşması ve imgelemin bastırılmasıdır.

Şair bu hastalıklı dünyada bir tür peygamber gibidir: Mevcut dağınıklıkta orijinal birliği görebilir ve böylece Tanrı'nın yeniden oluşturulmasına katkıda bulunur. Bu sonuca varmaya çalışan şair ya yeryüzünün ilk ve mutlu günlerinin ya da daha mutlu gezgenlerin hayalini kurar. Şairin bu iş için kullandığı şiirsel sezgi, bilimsel akıldan üstündür çünkü yeryüzü bir sanat eseridir, yani Tanrı'nın tasarımıdır. Bu bakımdan

akılsal değil estetik bir kavrayışa uygundur. Poe'nun kozmik miti şairi tanrılaştıran bir mittir. Şairin görevi orijinal birliğe geri dönüşü kolaylaştırmak olduğundan, insanın yeryüzündeki varlığına ve yeryüzü deneyimlerine karşı çıkışı olumlu bir nitelik kazanır: Yıkıcılık, yaratıcılık, dışlayıcılık, içe alış ve aklı inkar, nihai gerçekliğe dönüş anlamını içerir.

Poe'nun ikinci miti şairin yaşamıyla ve kimliğiyle ilişkilidir. Şair bebekliğinde ve çocukluğunda ruhsal bir bütünlüğe ve huzura sahiptir. Sıradan ve bayağı düşünceler ona ulaşmaz. Bilinci birleşik, ılımlı ve sezgiseldir. Doğa ve evrenle uyum içindedir. İmgelemi ne zaman ne de mekân tarafından sınırlanmıştır. Ancak şair bir yetişkin olarak içsel bütünlüğünü ve huzurunu yitirir. İnsanoğlunun "mantıklı ve akılcı" konuşmasını öğrenerek eski imgelem dünyasından uzaklaşır. Uyanan tutkular ve bunun yanı sıra ahlak duygusu, istekler ve vicdan arasındaki çarpışma, şairin ruhsal yaşamının belirleyici özellikleri durumuna gelir. Şair bir yetişkin olarak kendisini gündelik yaşama tutsak düşmüş hisseder. Ve hep geçmişteki el değmemiş durumuna dönmeye çalışır. Şair geçmişte evrensel gerçeklikle kurduğu sezgisel ilişkiyi "güzellik" olarak algılamaktadır. Ancak ozanın içinde bulunduğu "düşkünlük" durumu saflıktan öylesine uzaktır ki, eski günleri bilinçli bir biçimde anımsayamaz. Bu yüzden şair için geçmişi anmanın tek yolu düşler ve gündüz düşleridir. Ancak bazı durumlarda şairin zihni, imgelemi ve düşleri hor görür. Bazen vicdan ahlaki yükümlülükleri öne çıkarmaya uğraşır, bazen de düşler kabuslara dönüşür. Zihin orijinal saflığını yitirdiği için başlangıçtaki lekesiz imgelere ulaşmakta güçlük çeker.

Poe'nun evreni ozanın iç dünyası gibi parçalanmış ve bilim tarafından yozlaştırılmıştır. Bu bakımdan orijinal saflığa dönüş bir mücadeleyi gerektirir. Ancak zaman zaman şair

düşlerin yardımı ile "ölü geçmişin" anılarına dalmayı başarır. Ölümde yeniden kurulan ve yakınlaştırılan imgeler, Poe'nun şiirlerinin ve öykülerinin malzemesini oluşturur.

Poe'nun imgelem dünyası bu yeryüzüne özgü şeylerden yola çıkmaz. Tam tersine bu dünyaya ait her şeyin reddedilmesi ilkesine dayanır. Dünyevi güzelliğin kullanılması da Psyche'nin, yani ruhsallığın yeniden ele geçirilmesi için bir araçtır. Bu bakımdan şiirsel aşk tek yanlı, imgesel ve yaratıcı bir etkinlik olarak ortaya çıkar ve varsayımsal bir sevgiliden esinlenilmiştir. Aslında gerçek ilişki şair ve yine şairin kendi ruhu arasındadır. Aşkın buradaki fonksiyonunu ise görüntüler oluşturmaktır. Şair bu dünyaya ait materyali onu tahrip etmek için kullanır ve asıl amacı "önümüzdeki" güzelliği kavramak değil "ötelerdeki" güzelliğe ulaşmaktır. Bu güzellikse sonsuzlukla bağlantı içindedir. Şairin yaratmaya çalıştığı güzellik, belki de var olan güzelliklerin yeni bileşimlerinde gizli olabilir. Bu bakımdan şiir sanatı dünyevi şeylerin yeni bileşimlere sokulmasını gerektirmektedir.

Özetle denilebilir ki, Poe daima doğaüstü bir güzelliğin peşinde olmuştur. Bu güzellik sayesinde dağılmış olan evreni ve kendi ruhunu yeniden birleştirmeyi amaçlar. Şair bu amacına ulaşmak için dünyevi olandan hareket etse bile, bu varlıkları imgeleminde yıkarak yersel olandan göksel olana ulaşmaya çalışır.

Poe'nun güzelliğe varma aracı olan düşler, uykuyu ve dolayısıyla ölümü çağrıştırdığı için, şairin içsel yolculukları daima ışıktan, sesten ve yaşayandan, karanlığa, sessizliğe ve hareketsizliğe doğrudur. Öyle ki, şiirlerindeki devinim bile dış etkenlerin değil, nesnelerin kendi içsel vaklıklarının bir davranışı sonucudur.

Poe, düzyazı yapıtları ile şiirleri arasında şöyle bir ayırım

yapar: "Düzyazının şiire göre şöyle bir üstünlüğü vardır: Şiirin amacı olan güzellik kavramına ritm aracılığı ile varılır. Buna karşılık, bu yapısal özellik, ifadenin ve düşüncenin, diğer bir deyişle gerçeğin sınırlanması anlamını taşır. Böylece, düzyazı yapıtının amacı gerçekliğe ulaşmakken, şiirin bu konudaki şansı pek fazla değildir." Böylece, esas olarak şiir kadar önemli bir tür olmayan düzyazı, gerçeğe olan yakınlığı yüzünden şiir karşısında bir üstünlük kazanır. Konu gelişimi içinde mantıksal bir yapıya ulaşan düzyazı, kitleler tarafından "anlaşılmaya" müsaittir ve böylece şiirde mümkün olmayan bir anlamlılık düzeyine yükselir. Bu yüzden Poe'nun şiirlerinin neden söz ettiğini anlamak için, çoğu kez öykülerine başvurmak gerekmektedir.

Bu konuda Poe'nun şiirinden yola çıkarak birkaç örnek vermek olasıdır. "Denizdeki Kent" şiirinin günahkâr Gomore kentinin sulara gömülmesine ilişkin olduğu ve İncil'e yönelik göndermelerde bulunduğu varsayılabilir. Bu bakımdan şiiri yargılanma gününü bekleyen günahkâr ölülerin bir portresi olarak görmek mümkündür. Ancak Poe'nun daha erken şiirlerinden ve öykülerinden çıkan sonuç farklıdır. Poe'nun kozmik mitinde Tanrı bir tür şair olarak algılanıyor ve evrene yayılarak evrensel bir şiir oluşturduğu kabul ediliyordu. Buna karşılık Poe'nun erken dönem yapıtlarında bu durum açık olarak görülmez ve bir tür Promethean meydan okumayla karşılaşılır. Söz konusu durum Poe'nun bitirilmemiş uzun şiiri "Araf"ta da karşımıza çıkar. Bu dünyaya ait olsun ya da tanrısal olsun, şairin gerçeği reddetmekteki direnci ölümden sonrası için de geçerlidir. "Rüyalar" şiirinde de belirtildiği gibi, çocukluğun düşleri ilelebet yaşatılabilir ve o zaman "daha yüce bir göğü ummak" delilik demektir. Aynı şekilde "Araf"taki şiirsel ruhlar Tanrı'nın meleklere bahşettiği bilgiyi istemeyerek yok

oluşu seçerler. Bu "nihai" ölüm memnuniyetle kabul edilen bir şeydir, çünkü Poe için gerçek cennet "Uyuyan" ya da "Annie İçin"de görüldüğü gibi, düşsel bir uyku durumudur. Bu bakımdan "Denizdeki Kent" "Araf"ın bir tür ilk vizyonu sayılmalı ve kentin sakinleri günahkâr ölüler değil, gerçeğin reddedicileri, düş kuranlar ve şairler olarak düşünülmelidir.

Poe'nun şiirinde eski yapılar genellikle geçmişin anılarına dalmış bir hayalci barındırır ve bu yapıların çöküşü ya da sular tarafından yutuluşu, şairin zihnindeki "uyku yoluyla duyarsızlığa varma"yı simgeler. Nesace'nin "Araf"taki sarayı eski çağların eserleriyle doludur ve düşlerin zaman dışı görüntüsü içinde, dünyanın geçmişi üzerinde eğleşir.

Bu bakımdan, "Denizdeki Kent" şiiri, İncil'le ilgili görülmekle birlikte aslında şairin kendi düşlerindekinden başka her türlü cenneti reddetmesine dayanan şeytansı bir fikirle ilgilidir. Ancak şiir anlatımcı değil de resimsel olduğu için, anlamını çözümleme çabası dış kaynaklara gidilmesini zorunlu kılar. "Denizdeki Kent" şiiri için geçerli olan bu sözler "Tedirginlik Vadisi" için de doğrudur. Poe'nun şiiriyle ilgilenecek olanların özellikle dikkat etmeleri gereken bir konu vardır: Şaire göre anlamsal bütünlük ve keskinlik şiirle bağdaşmamaktadır. Bu bakımdan şiirsel ritmin gerçekliği zedelediği yolundaki anlayışa tekrar dönmek gerekir. Ancak doğal olarak bu pek geçerli bir gerekçe değildir. Aslında Poe'nun amaçladığı şey anlam değil "etki"dir. Üstelik okurun zihninde oluşturulmak istenen bu etki, doğrudan doğruya anlamın belirsizliğine bağlıdır. Poe'ya göre şiir hiçbir tür bilginin konusu değildir. Şiir bir tür büyücülük işidir ve işlevi okuyucuyu düşünceye değil, soyutlama yoluyla bu dünyaya ait olmayan "aşkın güzelliğin" bir an için kavrandığı bir duruma yöneltmektir.

Poe şiirinde öykü ve düşünce karışık bir konumda yer alır.

Şiirin konusu şairin özel ilgi alanına uymakla birlikte, çok az şiirinde bir düşünce açıklanır ya da pek az şiiri, örneğin bir "Kuzgun"un bütünlüğüne sahiptir. Şiirlerin içerikleri sanki ortada bir şey olması zorunluluğundan dolayı oluşturulmuştur. İçeriğin kendisi, içeriğin nasıl işlenmiş olduğu konusu yanında önemsiz kalır. Poe, konuyu bulandırarak okuyucunun anlam konusunda nihai bir sonuca varmasını engeller. Esasen, Poe'nun büyüsü, imgelemi harekete geçirmesi, ancak bir yerde durdurmamasından kaynaklanır. Poe anlamı bulandırmakla kalmaz, sözcüklerin olağan anlamlarıyla da oynar... Örneğin "Annabel Lee" şiirindeki "*...aşktan da öte bir aşkla sevdik.*" dizesinde de görüldüğü gibi, Poe "...öte..." kavramını aşk ve güzellik kavramlarının "sözcüksüzleştirilmesinde" ve yıkılmasında kullanarak, bilmediğimiz "aşkın bir güzellik" kavramına varmayı amaçlar.

Poe'nun şiirinde doğal varlıklara ilişkin imgeler gerçeklikle sınırlı bir bağlantı içindedir. Dipsiz vadiler ...kıyısız denizler... hep gizemli ve başka dünyalara ait anlamlarla yüklüdür. Poe, zamanın ve mekânın ötesinde olana varmak için önce sınırlı ya da normal olandan, örneğin, "deniz"den yola çıkar ve sınırı olmayana, örneğin, "kıyısı olmayan deniz"e ulaşır. Şair böylece farklı ve zaman zaman zıt kavramları, yeni bileşimler içinde kullanarak, bileşenlerinden farklı, yepyeni anlamlara ulaşmayı amaçlar. "Dipsiz Vadi" örneğinde görüldüğü gibi amaç, Zen-budistlerinin yaptığı biçimde, zıt kavramlar üzerine düşünerek zihinsel bir kısa devreye yol açmak ve böylece mistik bir aydınlanmayı sağlamaktır: Okuyucu kendi imgeleminin ötesine geçerek, zıt kavramların birlikteliğinin mümkün olduğu yüce bir ruhsal anlamlılıklar dünyasına varır.

Poe, fiziksel olanı tahrip ederek ideal kavramlara varmayı hedefler. Poe'nun hedeflediği "ruhsal" heyecan bu dünyanın

-"Kuzgun"da olduğu gibi- alaya alınarak tahrip edilmesi ve yepyeni bir anlayışa varılmasıdır. Bu heyecan zevkli bir dehşet ya da negatif bir anlamda -hissetmeme- olarak tanımlanabilir ve insani heyecanlarla pek bir alışverişi yoktur.

Poe'nun ritmi, aliterasyon ve kafiye kullanımı ve tekrarları, amaçladığı üst-heyecan durumuna ulaşmak için kullandığı araçlardır. Böylece müziksel bir etkiye ulaşmaya çalışan şair, sanatların en belirsizi ve ruhsalı olan müzikle büyüleyici etkiler uyandırmaya çalışır. Bu biçimde okurun dikkati, anlamdan çok "ses"e çevrilir ve düzenli ses tekrarları ile hipnotik bir etkiye ulaşılması amaçlanır.

Özetle Poe, doğal insan heyecanını reddedişiyle, anlamı bulandırışıyla, fiziksel objeleri tahrip edip anlamlarını değiştirişiyle, adeta "meleklerin ürettiği" bir şiire varmaya ve okuyucuyu "gezegenlerin müziği"ne yaklaştıran bir sezgiyi uyandırmaya çalışır. Bu, Poe'nun şiirini hem büyüten hem de sınırlayan bir anlayıştır.

Richard Wilbur

Timurlenk

Hoş teselli bir ölüm saatinde.
Böylesi değil, peder, (şimdi) beklediğim--
Medet ummayacağım deli gibi
Bu dünyanın gücünden,
Arınırım diye günahtan
Boş bir gururun zevklendiği.
Ne sevmeye ne de düş kurmaya vaktim var:
Sen umut de: O ateşin ateşi
İsteğin acısı bu yalnızca:
Umabilsem, Tanrım, umabilsem ki
Daha kutsal-daha tanrısaldır-kaynağı,
Sana aptalsın demezdim yaşlı adam
Ama tanrı lütfu da değil, bu seninki.

Yabanıl gururdan utanca düşmüş
Bir ruhun sırrını biliyorsun sen.
Ey özleyen yürek, şanla şöhretle
Devraldım solup giden kısmını.
Tahtımın kuyumları arasında
Parlıyordu, cehennemin aylası. O silinen ihtişam
Ve yeniden bir acıyla,
Cehennem ürkütemeyecek beni.

Ey yaz günlerimin gün ışığını
Ve yitik çiçeklerini isteyen yürek,
Senin boşluğunun üstünde çınlar tükenmiş müziğiyle,
Afsun gibi,
-bir çan-O ölü zamanın ölmeyen sesi.

Her zaman şimdiki gibi değildim.
İstedim ve söke söke kazandım
    Alnımın üstündeki kızgın tacı.
Aynı haşin soy değil miydi
    Onu bana veren-Sezar'a Roma'yı.
        Gunırlu bir ruh,
Zaferle savaşmış insan soyuyla
    Ve muhteşem bir zihnin mirası.

İlk kez, dağ toprağında yaşamı tutup çektim,
    Gecenin çiğlerini döktüğünde
    Başımın üstüne Taglay'ın pusları.
Ve, inanıyorum ki saçlarımın
İçine yerleşmişti Kanatlı Kavga,
Ve boşanan havanın karmaşası.

Gökten böylesine geç düşen bu çiğ,
    (günahkâr bir gecenin rüyaları arasında)
Bana cehennemin dokunuşuyla değdi.
    Kızıl çakıntısıyla

Bayrak gibi asılı bulutlardan gelen ışık,
Yarı kapalı gözlerimde
Bir krallık görkemiyle belirdi.
Ve derin kükreyişi gökgürültüsü-trampetlerin
Kendi sesimin yükseldiği yerde, zaferin savaş
narasıyla,
Bana aceleyle-aptal çocuk-savaş haberi verdi.
(ah, nasıl da coşmuştu, o çığlıkla
nasıl da sıçramıştı ruhum).

Korunmasız başıma yağmıştı yağmur,
Ve şiddetli rüzgâr çıldırtmış
Kör ve sağır etmişti beni.
Sandım ki insanlar değildi
Üzerime defneler seren: Ve o dağdağa-
Kulağımın içinde ezilen krallıklar
Soğuk havanın akışıyla çatırdadı.
Yakarısı tutsağın-ricacıların vızıltısı
Ve dalkavukluğun sesi,
Bir hükümdar tahtını çevreleyen.

Bu bahtsız saatten sonra
Tutkularımla zaptedildi bir krallık,
Ve insanlar saygı duydu buna,
çünkü ben güce ulaşmıştım.
Ama daha o zamandan biri vardı, peder,

Delikanlılığımda-tutkularımın daha harlı bir ateşle
yandığı
Yaradılışım gereği-öyle diyelim,
(çünkü tutkular gençlik çağıyla birlik soğumalı)
Daha o zamandan biliyordu, bu demirden kalp,
Kadın güçsüzlüğünden bir parça taşımakta.

-yazık-Aşkın güzelliğini anlatacak sözüm yok.
Ne de daha öteye gideceğim, bir yüzün
Güzelliğini anımsamaktan.
Esen rüzgardaki gölgeler gibi, çizgileri zihnimde-
Gözlerimin eski bir kitaba daldığını anımsıyorum,
bu yüzden
Ta ki harfler dönüşüne dek
Anlamlarıyla birlikte hayallere.

Ah, o kız sevmeye değerdi.
aşk-Çocuklukta benim olduğu gibi-
Gökteki melekler kıskanabilirdi bu aşkı,
Ve onun genç yüreği benim ümitlerimin
Düşüncelerimin tüttüğü bir sunak gibiydi.
Güzel armağandı bu çünkü-
Çocuksuydu, onurluydu ve saftı,
Onun gençliğinin öğrettiği gibi:
Neden bıraktım onu ve sürüklendim,
Işık için, içimdeki ateşe güvendiğimden mi?

Birlikte büyüdük-aşkta-ve yaşta
Gezerek kırları ve ormanı.
Benim göğsüm onun kalkanıydı kışın-
Ve o açılan gökleri gösterirdi,
Arkadaşça güldüğünde gün ışığı.
Başka bir gök yüzü görmedim-onun gözlerindekinden gayrı.
Yeni aşkın ilk dersi-yürek:
Çünkü küçük sorunlarımızdan azade
Gün ışığının, o gülümseyişlerin içinde,
Onun genç kız cilvelerine gülerken,
Göğsüne atardım kendimi ve
Gözyaşlarıyla avuturdum ruhumu-
Neden diye sormazdı, yalnız
Sessiz bakışlarını çevirirdi yüzüme
Gerek yoktu korkularını yatıştırmaya,
Gerisini konuşmaya gerek yoktu.

Ama dağın tepesinde yalnızken
Aşktan fazlası için dövüştü ruhum.
Yeni bir ses vermişti ona hırs
Yeni bir hazdı bu-ideal.
Bir varlığım yoktu-sendekinden başka,
Dünya ve dünyanın yerde

Gökte ve denizlerde içerdiği her şey
sevgi ve küçük acı payı.
Loşluklar, geceleyin rüyaların boşlukları
Ve daha karanlık hiçlikler-gerçek olan
(gölgeler ve daha da gölgeli bir ışık)
Karışarak senin görüntüne, dönüştü
-ve bir isme-bir isme,
Puslu kanatlarının üzerinde açılarak.
İki farklı ama çok da yakın şey,

Ben hırslıydım-sen tutku nedir
Bilir misin, peder? Bilmezsin.
Bir köylüyken, peder? Bilmezsin.
Bir köylüyken, taht kurdum
Dünyanın yarısının üstüne.
Ve böylesi alçakgönüllü
Bir kadere söylendim.
Ama başka rüyalar gibi
Benim rüyam da geçip gitti
Şebnemlerin buğusu üzerinde.
Güzelliğin ışığıysa geçmedi.
Gün be gün, saat be saat, an be an
Kıvrandırmıştı zihnimi çifte güzelliğiyle.

Yüksek bir dağın zirvesinde dolaştık,
Kaya ve ormandan yapılmış

O mağrur kulelerinden tepelere üstten bakan:
Gitgide alçalan tepeler, küçük
Köşklerle çevrelenmiş ve
Çınlayan bin tane çanla.

Ona güçten ve gururdan söz ettim.
Ama öylesine gizemle
Kılık değiştirmişti ki sözlerim,
O anki konuşmanın ötesinde
Bir anlam yakıştırmadı sözlerime,
Ve ben onun gözlerinde-fazlasıyla dikkatsizce belki
Benimkine karışmış bir duyguyu okudum.
Parlak yanaklarındaki pembelik
Bir kraliçenin tahtını anımsattı bana,
Öylesine ki, yalnız bırakamazdım yabanıllığın
ortasında.

Sonra yüceliğe büründüm
Ve hayali bir taç giydim.
Ama hayal değildi pelerinini üstüme seren-
Yalnız, kalabalığın-insanların arasında
Zincire vurulmuştur tutkunun aslanı,
Ve bir bekçinin önünde siner.
Oysa böyle değildir çöllerde, Büyük olanın
Yabanıl ve Müthiş olanın, onun ateşini

Kendi nefesleriyle üfledikleri yerde.

Semerkant'a bak şimdi.
Kraliçesi değil mi yeryüzünün, gururu
Bütün kentlerin üzerinde-elinde
Tutmuyor mu onların kaderini ve
Dünyanın bildiği ihtişamın ötesinde,
Yalnız ve soylu.
Düştüğünde, bir hükümdar tahtının kaidesini
Oluşturur herhangi bir taşı.
Ve onun efendisi kim? Timur!
İmparatorlukların üzerinden kibirle,
Atlarken gördüğü şaşırmış halkın,
Taçlı bir kanun dışı.

Ey aşk, ruha verilmiş olan,
Sensin, yeryüzünde, gökyüzünde bütün beklediğimiz.
Ruha, güney yelinin kuruttuğu topraklara
Düşen yağmur gibi, giren
Ve bir çöle çeviren yüreği,
Ama gücü mutlu etmeyen.
Yaşamı, öylesine tuhaf bir sesin müziğiyle
Ve öylesine vahşi bir güzellikle bağlayan, Düşünce,
Elveda, çünkü dünyayı kazandım ben.

Bir tepe görmezse, kendinden yukarlarda
O zaman, göklere yükselen o kartal, Umut
Kanadını düşürür ve yuvasına
Döndürür sakinleşen bakışlarını.
Gün batımı: Bir sıkıntı çöker yüreğine
Hâlâ bakarken ihtişamına
Batacağı vakit yaz güneşinin.
O ruh kinlenir, akşam pusuna çoğu kez güzel olan
Ve geceleyin bir düşte uçabilen, ama
Yakın bir tehlikeden kaçamayan biri gibi
Yaklaşan karanlığın sesini dinler. (dinleyen ruhların bildikleri).

Neye yarar ay-beyaz ay-
Dökse parlaklığının bütün ihtişamını
Gülümsemesi soğuk-ve ışığı,
O kasvetli zamanda,
(senin nefesinde topladığın gibi)
Ölümden sonra yapılmış bir portre gibi görünecek.
Ve bir yaz güneşidir delikanlılık
Solup gidişi en çok hüzün veren,
Çünkü bilinmiştir bilmek için yaşadığımız her şey
Ve tutmaya çalıştığımız her şey akıp gitmiştir.
Öyleyse-bu kadar hepsi-bırak yaşam
Ay çiçeği gibi, öğle vakti güzelliğiyle düşsün.

Evime ulaştım-ama evim değildi artık
Çünkü, onu benim evim kılan her şey akıp gitmişti.
Yosun tutmuş kapısından geçtim
Ve yumuşak olmasına karşın adımlarımın,
Eşik taşından önceden bildiğim birinin sesi geldi.
Ah, cehennem, göster haydi gösterebilirsen
Daha kırık bir kalp, daha derin bir acı
Ateş öbeklerinin üzerinde, aşağıdaki

Peder, gerçekten inanıyorum-
Biliyorum-çünkü benim için
Kutsal yüceliklerden gelen ölüm
Aldatıcı hiçbir şeyin olmadığı yerden,
Aralık bıraktı demirden kapısını.
Ve senin göremeyeceğin, gerçeğin ışıkları
Sonsuzluğun içinde parlamakta-
İnanıyorum ki İblis tuzak kurmuş
Geçeceği tüm yollara insanın-
Aksi halde nasıl, kutsal korulukta
Bırakırdım tanrı-aşkı,
Hiç kirletilmemiş sunuların buhuruyla
Her gün karlı kanatlarını kokulandıran,

Ve güzelim çardakları yukarda
Göğün kafesli ışıklarıyla bölünmüş,
Ne bir toz zerresi-ne de bir küçücük sinek-

Kaçabilir onun kartal gözlerinin yıldırımından-
Öyleyken, nasıl sürünüp geçti Hırs,
Görünmeden oradaki şölenlerin arasından
Ta ki cesaret bulana dek,
Aşkın bukleleri arasında gülüp oynadı.

Şarkı

Gelin olduğun gün gördüm seni-
Alevli bir pembelik yüzüne indiğinde
Mutlulukla sarılmıştın, öyleyken
Tümden aşka kesilmişti dünya önünde.

Ve senin gözlerinde tutuşan ışık
(artık her ne idiyse)
Güzellik diye gördüğüydü
Sızlayan gözlerimin yeryüzünde.

O pembelik, kızlık utancı belki-
Geçip gider öyleyse-
Ama hâlâ harlı bir ateş, öyleyken
Tutuşturdu, yazık, o adamın göğsünde.

O, gelin olduğun gün seni gören,
Hani şu derin pembelik yüzüne çöktüğünde
Mutlulukla sarılmıştın, öyleyken
Tümden aşka kesilmişti dünya önünde.

Rüyalar

Ah, sürüp giden bir rüyaydı gençliğim
Ve ruhum uyanmazdı
Sabahı getirene dek
Sonsuzluğun bir ışığı.
Evet, ümitsizce kederli de olsa
Doğduğundan beri yüreği
Bir tutku karmaşası olan kişi
İçin, uyanıklığın soğuk gerçeğinden
Daha iyidir bu uzun rüya.
Ama hiç bitmeyecekse-delikanlılığımda
Bana olduğu gibi-olacaksa,
Delilik olurdu daha yüce bir göğü ummak
Ben tadını çıkardım çünkü parlak güneşin yaz gününde,
Rüyaları içinde canlı ışığın ve güzelliğin.
Yüreğimi bırakmıştım düş gücünün iklimine,
Kendi evimden ayrı, düşüncemin varlıklarıyla birlikte
Yalnızca bir kez-yalnızca bir keresinde-
Belleğimden silinmez o çılgın saat
Bir güç ya da büyü bağlamıştı beni,
Ya o soğuk yeldi gece üstümden esip
Ruhuma damgasını basan
Ya da ay, uzaktaki ışıltısıyla

Uykumun üzerinde soğuk soğuk parlamıştı.
-ya da yıldızlar-artık her ne idiyse-
O gece yeli gibiydi bu düş-bırak gitsin öyleyse.

Bir rüyada bile olsa mutluydum.
Mutluydum ve sevmekteydim düşleri:
Düşleri, diri renkleriyle yaşamı boyayan,
O sisli-puslu, uçucu savaşı gibi

Benzerliğin gerçeklikle,
Aşktan ve cennetten-
Taze umudun en güneşli saatinde bildiği-
-bizim olan her şeyden-daha güzel
şeyler getiren çılgın gözlerimize-

Ölülerin Ruhları

I

Karanlık düşünceleri içinde, gri mezar taşının
Ruhun, yapayalnız bulacak kendisini
Bir tek kişi bile kalabalıktan
İzlemeyecek senin, gizlilik saatini

II

Ses çıkarma o ıssızlıkta
Bir yalnızlık değil bu-
Çünkü, yaşamda önün sıra
Duran ölülerin ruhları
Ölümde de yine çevreni alır-ve onların
İstekleri gölgeler seni-ses çıkarma.

III

Kaşların çatacak gece, berrak da olsa
Ve yıldızlar gökteki tahtlarından

Işıklarıyla, ölümlülere verilen umut gibi
Bakmayacaklar aşağıya.

Halbuki, pırıltısız kıpkırmızı gözleri
Sonsuza dek tenine yapışacak,
Bir ateş ve humma gibi
Görünecek, bıkkın ruhuna.

IV

Kovamayacağın düşüncelerin sırasıdır.
Sırasıdır asla yitmeyen görüntülerin
Artık ruhunu bırakmazlar-çiğ
Damlası gibi çimendeki.

V

Meltem sessiz-Tanrının soluğu
Ve tepenin üstündeki pus
Gölgeli-gölgeli ama kırılmamış
Bir simge ve belirti.
Nasıl asılıyor ağaçların üstünde
Gizemliliklerin bir gizemi.

Akşam Yıldızı

Yaz ortasındaydı
Ve geceyarısı,
Ve yıldızlar yörüngelerinde
Ölgün ölgün pırıldarken,
Daha parlak ışığında
Kendisi göklerde
Köle gezegenlerin arasında,
Işığı dalgalarda olan soğuk ayın.
Soğuk tebessümüne dikmiştim gözlerimi
Fazlasıyla-fazlasıyla soğuktu benim için.
Derken kaçak bir bulut,
Geçti örtü niyetine,
Ve ben sana döndüm,
Mağrur akşam yıldızı.
Senin ışığın daha değerlidir benim için.
Çünkü yüreğime mutluluk verir
Göklerdeki gururun geceleri,
Ve daha çok beğenirim
O alçaktaki daha soğuk ışıktan
Senin uzaklardaki ateşini.

Bir Düşün İçinde Bir Düş

Alnına konsun bu öpüş!
Ve, şimdi senden ayrılırken,
İtiraf edeyim ki-
Günlerimi bir düş
Sayarken yanılmıyorsun;
Ama, Umut gitmişse uzaklara
Bir gece ya da bir gün
Bir görüntüde ya da bir şeyde olmaksızın
Fark eder mi bu yüzden?
Bütün gördüğümüz ve göründüğümüz
Yalnızca bir düşün içinde bir düş.

Kırılan dalgaların dövdüğü bir kıyının
Haykırışları içinde duruyorum:
Ve altın kum taneleri
Tutuyorum avucumda-
Ne kadar az! Ama nasıl da
Süzülüyorlar parmaklarımın arasından derinlere
Ben ağlarken-ben ağlarken!
Ah Tanrım! Daha sıkı
Tutamaz mıyım onları?

Ah Tanrım! Tekini bile kurtaramaz mıyım acımasız dalgadan?

Bir düşün içinde bir düş mü
Bütün gördüğümüz ve göründüğümüz?

Kıtalar

Ne kadar sık unuturuz, yalnız başımıza
Bakarken evrensel tahtına doğanın, hayranlıkla;
Ormanlarını-kırlarını-dağlarını
Verdiği güçlü karşılığı aklımıza!

I

Gençlikte birini tanıdım, Dünyanın
Gizlice söyleştiği-birlikteydiler çünkü
Gün ışığında, ve o doğduğundan beri
Güzelliğin içinde; yıldızlar ve
Güneş buluşturmuştu şevkle
Titreyen yaşam meşalesini.
Bu yüzden tutkulu bir ışık edinmişti,
-böylesi uygundu ruhuna-
Ve bu ruh bilmiyordu-kendi
şevk saatinde onu etkileyen neydi.

II

Belki de ayışığıdır, yukarılardan eğilip
Zihnimi hummaya veren.
Ama ancak yarı yarıya
İnanırım o vahşi ışığın, eski bilgilerin
Söylediğinden çok güç taşıdığına.
Ya da bir düşünce, cisimsiz bir öz olmasın başka bir şey
değil,
Hızlandıran bir büyüyle üstümüzden geçen.
Şebnemlerin gece vakti
Geçtiği gibi yaz çimenlerinin üzerinden.

III

Ne zaman-açılan gözün sevilene
Gözyaşının gözkapağına yönelmesi gibi,
Üstümüzden geçecek, kayıtsızca uyumuş olan?
Gerek yok bizden saklı olmasına yaşamda.
Bilinmeli-çünkü önümüzde yatar her saat
Zaten ancak o zaman
Kopan bir arp teli gibi tuhaf bir sesle
Uyandırır bizi-Bu bir simge ve belirti.

IV

Öbür dünyalarda, Tanrımızın
Bazılarına güzellikle verdiği-vereceği,
Aksi halde yaşamı ve cenneti
Yüreklerindeki tutkuyla yitirecek olanlara.
Ve ruhun üstten alan tonuyla,
İnançla değilse bile dindarlıkla savaşan,
Ümitsiz bir gücün tahtını yıktığı ve
Kendi derin duygularını giyen taş niyetine.

Bir Düş

Görüntüleri arasında karanlık gecenin
Yitirilmiş sevincin düşünü kurdum.
Ama kalbimi kırarak beni uyandırdı
Görüntüsü yaşamın ve ışığın.

Ah! Düş olmayan bir şey var mıdır gündüzleyin
Gözlerinde geçmişten gelen bir ışıkla
Çevresine bakan kişi için?

O kutlu düş-o kutlu düş,
Bütün dünya kınarken
Tatlı bir ışık gibi neşelendirdi beni
Yalnız bir ruha yol gösteren.

Ne olmuş geceleyin ve fırtınada
Titriyorsa yükseklerdeki ışık?
Daha berrak bir şey var mıdır
Gündüz parlayan yıldızından, gerçeğin!

"En Mutlu Gün, En Mutlu Saat"

En mutlu gün en mutlu saat
    Kurumuş körelmiş yüreğimin bildiği,
En büyük umutları gücün ve gururun
    Hissettiğim, geçip gitti.

Güç mü dedim? Evet öyle düşünmüştüm
    Ama yazık! Çoktan yitip gitti hepsi
Gençliğimin hayalleri-
    Ama boşver şimdi.

Ya gurur, ne yapacağım senle şimdi
    Sakin ol ruhum!
Belki bir diğer baş devralır
    Üzerime döktüğün zehri.

En mutlu gün-en mutlu saat
    Gözlerimin gördüğü göreceği,
En parlak ışıltısı gücün ve gururun
Hissettiğim:
Ama o zaman çektiğim acıyla
    Gücün ve gururun umudunu verselerdi,
Yaşamazdım o parlak saati tekrar

Çünkü onun kanatlarındaydı kara alaşım
Ve çırptıkça-bir öz dökülüyordu
Öldürmeye yeterli
Onu bilen bir ruhu.

Göl:.....'ye

Bu yaban dünyada bir köşe vardı
Gençliğimin baharında gittiğim,
Kara kayalarla sarılmış ve
Yüksek çamların kuleleriyle çevrilmiş-
Öylesine güzeldi ki yalnızlığı
Vahşi bir gölün, onu daha az sevemezdim.

Ama kara kefenini serdiğinde gece üzerine
Her şeye serdiği gibi,
Ve gizemli rüzgâr
Ahenkle mırıldanarak gittiğinde,
O zaman-ah o zaman-uyanırdım
Issız gölün dehşetine.

Ama korku değildi
İnsanı titreten bir zevkti bu dehşet-
Öyle bir duygu ki ne madenler, mücevherler
Ne de-hatta senin aşkın
Kandırabilirdi anlatmaya beni-

O zehirli dalgadaydı ölüm
Bir mezarla çukurunda-
Yalnız imgelemi böyle teselli bulan,
Kimsesiz ruhu bu karanlık gölden
Bir Aden yaratan, O'nun için

Sone: Bilim'e

Bilim! Eski çağların kızı!
Her şeyi değiştirensin gözleyen bakışınla,
Neden avlarsın ozanın yüreğini böyle
Ey kanatlı donuk gerçeklikler olan, Akbaba?
Nasıl sevsin ki seni ya da seni nasıl bilge saysın
Bırakmıyorsun onu, korkusuz bir kanatla
Süzülse de mücevherli göklerde, hazineler aramaya?
Diana'yı alaşağı etmedin mi arabasından
Ve orman perilerini sürmedin mi ormandan
Daha mutlu bir yıldızda barınak aramaya?
Su perilerini ayırmadın mı ırmaktan
Yeşil çimenlerden küçük cinleri
Ve yaz düşünü benden, Tamarind ağacının altında?

Âraf

Birinci Bölüm

Ah, Dünyevi hiçbir şey, güzelliğin gözündeki
(Çiçeklerden yansıyan) ışıktan gayrı,
O bahçelerdeki gibi, günün
Çerkezistan'ın mücevherlerinden fışkırdığı-
Ah, Dünyevi hiçbir şey ormandaki dereceğin
Melodisindeki titreyişten gayrı-
Ya da (tutkulu yüreğin müziği)
Öylesine sessizce giden sevincin sesinden
Ki, deniz kabuğunun uğultusu gibi,
Sürüp gider orda yankısı-
Ah hiçbir şey artıklarımızdan-
Ama güzellik tümüyle-çiçekler tümüyle
Aşkımızı dinleyen ve donatan bahçe köşklerimizi-
O otellerdeki dünyayı süsler, ötelerdeki-
O gezginci yıldızı.

Hoş bir zamandı Nesace için-çünkü
Altın göğün üzerinde salınıyordu,
Dört parlak güneşin yanında dünyası,
-geçici bir dinlenme-
Bir daha azizlerin çölünde.

Uzakta-uzakta zincirinden kurtulmuş ruhun-
Üzerinde bir imparatorluk ihtişamıyla
Yuvarlanan ışık denizinin ortasında-
Az bulunur bir ruh ancak (öylesine yoğun dalgalar)
Varabilir kaderindeki doruğa-
Uzaklardaki gezegenlere giderdi O, zaman zaman,
Ve sonraları bizimkine, tanrının kayırdığı-
Ama şimdi, demir atmış bir ülkenin hükümdarı,
Dümeni bırakıp-bir yana atıyor asasını
Ve tütsülerin, yüce ilahilerin arasında,
Dört kat ışıkla yıkıyor o melek uzuvlarını

Şimdi en mutlu olan ve en hoş şu güzel yeryüzünde
Fışkırdığı yerde güzellik düşüncesinin
(Achaian tepelerinde parlayıp yerleşene dek, uzaklarda,
İnciler arasında kadın saçları gibi
Ürkmüş yıldızlardan düşerek çelenklerle),
Sonsuzluğa baktı O-ve diz çöktü.
Kendi dünyasının simgeleriyle-
Başka güzelliklerce gölgelenmeden ışıkta parlayan-
Yalnızca güzelliğin içinde,
Gök kubbeleri için çevresinde zengin bulutlarla-
Öyle bir çelenk ki tüm yıldızsı görüntüleri
İkizleyen çevresinde ve
Opalsi havayı bağlayan renklerle.

Aceleyle diz çöktü, bir çiçek yatağının üstüne,
Güzel Capo Deucato'da başveren zambaklar gibi
İstekle fışkırmış eğilmek için
Bir ölümlüye gönül veren-ve
Bu yüzden ölenin, uçup giden
-derin gurur-ayak izlerinin üstüne.
Genç Arılarla tomurcuklanan Sephalica,
Mor gövdesini kaldırdı dizlerine doğru:
Ve adı yanlış Trabzon mücevher çiçeği-
En yüce yıldızlarda oturan-oradaki
Diğer tüm güzellikleri utandırmıştı.
Deli-ballı çiğdemi damlıyordu gökten,
(masal içkisi kafirlerin bildiği)
Bağışlanmayan'ın bahçelerine, Trabzon'daki,
Ve bir güneş çiçeğinin üstüne
Yukardaki gibi, bu saate dek
Kıvrandırıp duran arıyı
Alışılmadık bir gündüz düşü ve delilikle:
Göklerde ve göğün çevresinde, o,
Peri bitkisinin yaprağı ve çiçeği
Eğleşir avuntusuz bir kederle-keder ki boynunu büker onun,
Pişmanlık sancılarıysa, çoktan uçup gitti,
Ak göğsünü verip mis kokulu havaya,
Daha güzel ve iffetli, tıpkı suçlu güzellik gibi:
Nyctanthes de öyle, ışık kadar kutsal

Kokulandırmaktan çekinir geceyi:
Ve Clytia, güneşler arasında düşünürken
Hırçın damlalar koşar yapraklarından aşağıya:
Ve o gözü yükseklerde çiçek,
Yeryüzünde bitip -nadiren-orda ölen
Saçardı kokusunu bir kralın bahçesinden,
Hoş kokulu yüreğini döküp, göklerde uçmaya:
Ve Valisnerian Lotusu akıp gitti
Rhone'un suları ile boğuşarak:
Ve senin en güzel mor parfümün-Zante
Isola d'oro-Fior di Levante
Ve Nelumbo tomurcuğu, kutsal nehrin aşağılarına
Yüzen Hint Eros'uyla birlikte-
Güzel çiçekler ve periler. Onların işi kokularla taşımak
Tanrıçanın şarkılarını göklere:

"Ey ruh, Göğün derinliğinde
Müthiş Olan'la Hoş'un,
Güzellikte yarıştıkları yerde
Oturan, mavi hattın ötesinde,
Yıldızın sınırı ki
Dönmüştü senin
Sınır taşını ve seddini gördüğünde-
O sınırdan geçer kuyruklu yıldızlar,
Gururdan ve tahtlarından olmuş
Ateş taşıyıcıları olarak.

(Kızıl ateşini kendi yüreklerinin)
Sonsuza dek köle gibi çalışsınlar diye
Azalmayan bir hız
Ve dinmeyen bir acıyla-
Kim yaşar sonsuzlukta
-ki biz biliriz, hissederiz-
Ama hangi ruh açıklayacak
Bu kimin başının gölgesidir?
Habercin Nesace'nin bildiği varlıklar, gerçi
Senin sonsuzluğunun
Kendilerine göre hayalini kurdular-
Ah, Tanrım. Yerine gelir senin istediğin.
Yükseklere çıkmıştı o yıldız
Fırtınalar arasında
Ama Nesace sürmüştü onu
Senin alevli gözlerinin katında;
Ve burada, sana düşüncede
Yalnızca düşüncede çıkıp
imparatorluğuna,
Bir yer edinebilir tahtında-
Kanatlı imgelemle verilmiştir,
Benim elçiliğim,
Ta ki göklerin çevresinde
Gizlilik bilgi olanaca."

O zaman durup-alev alev yanan yanaklarını
Utançla zambakların arasına gömdü,
Bir korunak aradı O'nun gözlerinin gücünden;
Yıldızlar ürkerdi Tanrıdan çünkü.
Kımıldamadı-nefes almadı-Çünkü bir ses vardı
Durgun havayı heybetle saran.
Dikkat kesilen kulakta, sessizliğin bir sesi
Ki "gezegenlerin müziği" der hayalci şairler.
Bir sözler dünyasıdır bizimki:
Huzura "sessizlik" deriz-sözlerin en yetersizi.
Bütün doğa konuşur, hatta ideal varlıklar
gölge sesleri çıkarır düşsel kanatlarından-
Ama ah. Gerçekten değil Tanrının ebedi sesi,
Yükseklerden ve kızıl kanatlar solarken gökte.

"Ne olmuş, görünmez çemberlerde koşturan,
Küçük bir sistemin dünyalarında, bir tek güneşe bağlı-
Aşkım bir delilikse ve kalabalık dehşetlerimi
Gökgürültüsü fırtına ve deprem ve
Okyanusun hiddeti sayıyorsa-
(Ah benim daha öfkeli yolumda beni geçecekler mi?)
Ne olmuş, bir tek güneşi olan dünyalarda
Onlar koşarken zamanın kumları siliniyorsa,
Benim ihtişamım sana verilendedir,
Sırlarımı yüksek göklerde taşımaya.
Kimseyi bırakma camdan evine ve uç uzaklara,

Ateş sinekleri gibi Sicilya gecesinde
Kanat çırp başka dünyalara, başka bir ışığa
Bütün topluluğunla, aylı göğün karşısında-
Açığa vur elçiliğinin gizlerini,
Göz kırpan mağrur kuyruklu yıldızlara,
Ve böylece bir set ol, bir parmaklık yüreklerde
Yıldızlar düşmesin diye insanın suçuyla."

Doğruldu o kız sarı gecede,
Tek ayın parladığı kutlu gece-Yeryüzünde
Bir inanca adanırız biz-ve tapınırız bir aya-
Genç Güzellik'in doğduğu yerde yok başkası.
Erken saatlerde yükseldiği gibi sarı yıldızın
Yükseldi o kız tapınağından çiçeklerin.
Parlak dağın ve loş düzlüğün üzerinden geçirdi
Yolunu-ama bırakmadı Therasaean saltanatını.

İkinci Bölüm

Yüksek bir dağın sırlanmış zirvesinde-
Uçsuz bucaksız otlaktan yatağında uzanan mahmur çobanın,
Ağır göz kapaklarını kaldırıp,
"Bağışlanma umudunu" mırıldanarak baktığı gibi
Ayın göklerdeki küçülüşüne-

Uzakta, gün ışıklı eterin içinde, o gül renkli zirveye,
Batan güneşin ışığını yakalayıp, akşam üzeri-
Güzel, tuhaf bir ışıkla geceleyin dans ederken ay-
Böylesine yükseklerde,
Havaya yaslanmış dev sütunların üzerinde,
O çifte gülümseme, Perian mermerinden yansıyan
Çok aşağılarda kırılan dalgaların üzerinde,
Besleyip gözermişti o genç dağı ininde.
Kayan yıldızların döşediği kaldırımları,
Abanoz gecede düşerlerken,
Göğün malikanelerini süsleyip,
Kendi kefen örtülerini gümüşleyerek, ölümleriyle.
Bir kubbe göklere ışıkla bağlanmış,
Bir taç gibi otururdu bu sütunların üzerine-
Yukardaki mor göklere bakardı,
Yuvarlak bir elmasın, orda, bir penceresi,
Ve tanrının ışıkları çarpmıştı
O meteor zincirini ve
Bütün güzellikleri iki kez kıtsamıştı.
Sayılmazsa o istekli ruhların,
İmparatorlukla o halka arasında,
Karanlık kanatlarını çırptıkları.
Ama sütunların üzerindeki Seraph'ların gözleri,
Bu dünyanın karanlığını görmüştü-gri-yeşil, ki,
Doğanın en sevdiği renk güzelliğin kabri için
Pusu kurmuş her köşedeki.

Ve bu mermer yuvadan dışarı bakan,
Bütün Cherubim haykelleri,
Yaşar görünürdü bulunduğu nişin gölgesinde-
Böyle zengin bir dünyada Achaian heykelleri,
Frizler Tadmor ve Persepolis'ten-
Balbec'ten ve Gomore'nin
Sessiz kuyusundan-Ah, kurtulmak için
Çok geç ama. Sana ulaştı dalga şimdi.

Bir yaz gecesinde eyleşmeyi sever Ses:
Külrengi akşamın mırıltısını dinlemeyi, vaktiyle,
Irak'ta vahşi yıldız-bakıcıların kulağına çalınan-
Ve o adamın da işittiği
Düşünerek uzak karanlıklara bakan,
Ve yaklaşan bir bulut halinde görür karanlığı
Onun görüntüsü-sesi değil midir
En kolay hissedilen ve duyulan?
Ama, nedir o?-Gelen-ve kendisiyle
Bir müziği getiren-kanat hışırtısı-
Bir duruş-ve derken sürünüp geçen melodi,
Ve Nesace salonlarında yeniden.
Yanakları alev alev ve aralanmış dudakları,
Kabına sığmayan enerjisinden;
Ve ince belini saran kuşak
Çözülmüş kalbinin atışından.
Salonun ortasında durup soluk aldı, Zanthe.

Ve dinlenmek istedi, altın saçlarını
Öpen ışığın altındaki her şey
Pırıl pırıl parladı.

Genç çiçekler mutlu çiçeklere fısıldıyordu, müzikle
o gece
Ve ağaçlar ağaçlara;
Yıldızların aydınlattığı korularda ya da
Ay ışıklı vadilerde;
Müzik fışkırıyordu akarken çeşmeler,
Ama sessizlik çökmüştü maddi şeylerin üzerine-
Güzel çiçekler, parlak çağlayanlar ve melek kanatları-
Ve ses yalnızca, kendisinden ruhun çıktığı,
Kızların söylediği afsuna nakarat taşıyordu:

"Kâğıttan kurdelenin altında ya da mavi çanın
Ya da düş görenden ay ışığını uzak tutan
çiçekli dalın-
Pırıltılı varlıklar. Yarı kapalı gözlerle
Senin mucizenin göklerden
Çekip getirdiği yıldızları süzen,
Gölgeler arasında ışıyıp senin başına
İnene dek-tıpkı
Şimdi seni çağıran kızın gözleri gibi-
Kalk. Menekşe köşklerindeki düşlerinden
Bu yıldız-ışıklı saatlerdeki görevine,

Ve çiylerle yüklü saç örgülerinden
Silkele o öpüşlerin soluğunu.
Onlar da ağırlaştırır
(Ah, nasıl, sensiz, Aşk
Melekler kutsanır?)-
Gerçek aşkın öpüşleri, sana ninni söyleyen.
Kalk. Silk kanatlarından
Seni engelleyen her şeyi:
Gecenin çiyini ki-
Ağırlaştırabilir uçuşunu;
Ve aşk okşayışlarını-
Ah. Ayrı tut onları:
Çünkü saç örgülerinden hafiftirler,
Ama kurşun gibidirler yürekte.

Ligeia, Ligeia
Güzelim.
En Haşin düşüncesi
Müziğe dönüşenim,
Ah, Senin isteğin mi
Rüzgârlarda sıçramak?
Ya da yalnız Albatros gibi,
Kaprisli bir biçimde sessiz,
Geceleyin görev başında,
(O'nun gökte olması gibi)

Oralardaki uyumu zevkle gözlemek?

Ligeia, nerede olursan ol
Hiçbir büyü ayıramaz senden müziğini
Büyü dolu bir uykuyla bağladın birçok
Kişinin gözlerini.
Ama senin başında nöbet beklediğin
Müzikler yükselecek,
Çiçeklerin üzerine damlayan
Yağmurun sesi
Sağanağın ritmiyle dans eden
Büyüyen çimenlerin mırıltısı
Nesnelerin sesleri
(ama taklit edilirler, yazık).
Git öyleyse, canım
Uzaklara git
Ay ışığının altında uzanan
En temiz kaynaklara,
Yalnız göle, derin uykusunun
Düşlerinde, göğsünü süsleyen
Yıldız adalarına gülen
Vahşi çiçeklerin sürünüp,
Gölgelerini karıştırdığı,
Kıyısında kızlar uyuyan.
Bazıları serin gölgeyi bırakmıştır
Ve uyumuştur, arılarla

Uyandır onları kızım
Kırda ve çayırlıkta.
Git, uyurlarken soluğunu ver kulaklarına,
Duymak için uyudukları müziksel rakamı
yumuşakça,
Ne uyandırabilir böylesine çabuk,
Soğuk ayın altında uyutulmuş bir meleği
Hiçbir büyücülüğün uygulamayacağı gibi,
O ritmik sayı, ona ninni söylerken?

Uçan ruhlar ve melekler,
Bin tane Seraph, mahmur uçuşlarıyla havalanan,
Taze düşleri fırlatan gök katından
Seraph'lar "Bilgi"den başka her şeyin içinde,
O keskin ışık, senin sınırlarından düşüp yansıyan,
Uzak dur ölüm. Gelip tanrının gözünden o yıldızın
üzerine:
Tatlıydı o hata-ama daha tatlı ölüm-
Tatlıydı o hata-bilimin soluğu bile
Bizimle puslandırır sevincimizin aynasını-
Samyeliydi onlar için, yok eden-
Nedir ki onlara bildiren, ki gerçek sahteliktir,
Ya da mutluluk keder?
Tatlıydı ölümleri-onlar için hoştu ölüm
Son heyecanıyla doygun ömürlerinin-
Ölümsüzlük yok o ölümün ötesinde,

Yalnızca uyku-var oluş yok,
Ve orda ah yorgun ruhum orta olsa-
Uzak göğün sonsuzluğundan-ama
Cehennemden de ne kadar uzak

Hangi suçlu ruhlar çalı gölgelerin
Ürpertici çağrısını duymayan ilahinin?
İki kişi yalnızca: Onlar düştü.
Çünkü gökten lütuf inmez,
Kendi yürek çarpıntılarından başkasını duymayanlara.
Bir melek-kız ve onun Seraph sevgilisi,
Ah, nerede (arayabilirsiniz geniş gökleri)
Duyulmuş aşk, o kör göreve yakın-
Kılavuzsuz aşk düşmüştü-gözyaşları arasında acının

Önemli bir ruhtu düşen:
Yosun mantolu kuyuların başında gezen,
Işıklara bakan pırıldayan yukardaki,
Ay ışığında aşk hayallerine dalan:
Şaşmaya gerek yok, göz gibidir çünkü her yıldız orda,
Ve öylesine tatlı bakar ki güzelliğin saçlarına,
Ve onlar ve yosunlu pınarlar kutludur,
Onun aşka düşmüş yüreğine ve kederine.
Gece (bir keder gecesiydi onun için)
Bir dağ uçurumunda buldu Genç Angelo'yu,
Uçarak eğilip göğe doğru,

Ve aşağıdaki yıldızlı dünyalara
Bağırırken oturdu oraya aşkıyla.
Kara gözlerini çevirdi gökkubbesine kartal bakışıyla
Onun üzerine çevirdi bakışını derken-ama
Dünyaya baktı durdu bir yandan da.

"Ianthe, canım, bak. Nasıl soluk şu ışık
Ne kadar hoş böylesine uzaklara bakmak.
Böyle görünmemişti o sonbahar akşamı
Bıraktım onun görkemli salonlarını-ne de ayrıldığım için üzüldüm.
O akşam-o akşam-iyi anımsamam gerek
Gün ışığı düşmüştü Lemnos'a, bir büyü
Oturduğum arabesk oymalı yaldızlı salonlara,
Ve kumaşla kaplı duvarlara
Ve göz kapaklarının üzerine-Ey ağır ışık
Nasıl da uykuyla ağırlaştırdı onları geceleyin
Çiçeklerin üzerine önce ve pusun ve aşkın
İranlı Sadi'yle Gülistan'a kaçtıkları:
Ama ah o ışık-uyumuştum-ölüm, o sırada
Duygularımı uyuşturmuştu o güzel adacıkta.
Öylesine usulca ki tek bir tüy bile
Bozmadı o uykuyu-ya da bildi orada olduğunu.

En son dolaştığım köşesi yeryüzünün,
Parthenon denilen mağrur bir tapınaktı.

Senin kor kesilmiş göğsünün atışından
Bile daha çok güzellik, onun sütunlu
Duvarlarının çevresine toplanmıştı.
Ve kanatlarım geçmiş zamanı geride bırakınca
Kartalların yuvasından uçtuğu gibi
Oradan fırlayıp uçtum ve
Bir saat içinde geride bıraktım yılları.
Onun gökteki sınırlarının üstünde
Yeryüzü bahçesinin yarısı veriliyordu.
Bir harita gibi açılıp gözlerinin önüne
Çölün terkedilmiş kentleri de.
Ianthe, güzellik o zaman erişti bana
Ve yeniden insan olmayı ancak yarı yarıya istedim."

"Angelo, niye onlardan olasın ki?
Daha parlak bir mekân burda senin için
Ve daha yeşil alanlar yukardaki dünyada
Ve kadın güzelliği-ve tutkulu aşk."

"Ama dinle Ianthe, o yumuşak hava
Bozduğunda, benim bayrak açmış ruhumun
Sıçrayışından belki de aklım karıştı-
Ama öylesine geç bıraktığım dünya bir kaosa düşmüştü
Fırlayıp yerinden kanatlarla, yuvarlanmıştı
Bir alev gibi öfkeli göğün karşısında.
Bana öyle geldi ki, tatlım, o zaman bıraktım havada
savrılmayı

Ve düştüm-yükseldiğim kadar hızlı değil
Ama sallantılı, aşağı inen bir hareketiyle ışığın,
Tunçtan ışıklarla bu altın yıldızın üstüne.
Çok tutmamıştı düşme sürem çünkü en yakın
Olan yıldız seninkiydi bizimkine.
Müthiş yıldız. Bir eğlenti gecesinin ortasında gibi
Kızıl bir Daedalion çekingen yeryüzünde."

"Geldik-ve senin gezegenine de-ama
Bize kalmamıştı hanımımızın çağrısını tartışmak
Geldik, aşkım, etraftan, yukardan, aşağıdan
Neşeli ateş böceği gibi gecede gidip geldik.
Ne de sebebini sorduk bir meleğin boyun eğişinden başka
Onun bize bağışladığı, tanrının bağışladığı gibi ona.
Ama, Angelo, senin boz renkli zamanın
Asla açmadı güzel kanatlarını daha güzel bir dünyaya,
Gölgeliydi küçük diski ve yalnızca meleklerin gözleri
Göklerdeki hayali görebilirdi.
Araf ilk kez öğrendiğinde yönünün başaşağı
Yıldızlı denizin üstüne olduğunu-
Ama ihtişamı büyüdükçe gökte
Kor kesilmiş güzelliğin göğsünün, bakışlar altında olması
gibi.
Durduk önünde insanlığın kalıtının
Ve yıldızın titredi-titrediği gibi güzelliğin
Böylece, konuşurken âşıklar zaman geçti

Gece eridi, eridi ve sabahı getirmedi.
Düştüler: Çünkü gökten lütuf inmez
Kendi yüreklerinin çırpıntısından
Başkasını duymayana.

Romans

Boyun kırıp şarkı söylemeyi sever, Romans
Uykulu başı ve örtük kanatlarıyla,
Salınırlarken aşağıdaki loş gölde
Yeşil yaprakların arasında.
O yabanıl ormanda yatarken ben
Bilgiç bakışlı bir çocuk,
Renkli bir muhabbet kuşu-tanıdık bir kuş
Öğretmişti bana 'abece'yi
İlk sözümü söylemeyi, peltekçe.

Şimdileri ezeli Akbaba yılları
Gürleyerek geçerken yükseklerde
Karmaşayla göğü sarsarken,
Vaktim yok huzursuz göğe
Bakıp aylaklığa.
Ve daha sakin kanatlarla
Ruhuma indiğinde bir saat-
Kısa bir zamanı lir ve şiirle
Geçirmeye-yasak şeyler!
Suçlu hissederdi kendisini yüreğim
Çalgıların telleriyle titremedikçe.

.....'ye

Bahçe köşklerinde gördüğüm
En avare ötücü kuşlardır dudaklar, düşlerdeki,
Ve senin dudaklarından doğan sözlerin melodisi

Gözlerin, yüreğin cennetinde kutsanan
Sonra kederle düşen
Hüzünlü zihnimin üzerine
Ah Tanrım! Tabut örtüsüne düşen yıldız ışığı gibi.

Yüreğin-senin yüreğin-Uyanıp iç çekerim
Ve uyurum rüyalara gerçeğin gününe dek
Değersiz süsleri alabilen altının-
Asla satın alamayacağı.

..... Nehri'ne

Güzel nehir! Parlak, temiz
Billursu akışıyla gezginci sularının
Işıyan güzelliğin simgesisin sen-gizlenmemiş yüreğin-
Sanatın oyuncaklı karmaşası
Yaşlı Alberto'nun kızında
Ama ne zaman dalgaların içinde görünse O
Parlayıp titreyerek,
Ona tapınan birine benzer,
Evet, o zaman bu ırmakların en güzeli
Çünkü o adamın yüreğinin derinliğinde
Senin sularında olduğu gibi
Onun görüntüsü yatar.
O adamın yüreğinde;
Onun ruha bakan
Gözlerinin ışıltısıyla titreyen.

.....'ye

Aldırmıyorum, bu dünyada payımın
-Dünyadan az bir hisseyle-
Aşk yılları olmasına, unutulan,
Bir dakikanın nefretinde.
Ağlamıyorum terkedilmişler, güzelim,
Benden mutludur diye
Ama sen üzülüyorsun diye
Kaderime bir yolcu olan benim.

Peri Ülkesi

Karanlık vadiler-ve gölgeli seller
Ve bulutsu görünümlü ormanlar,
Biçimler keşfedemediğimiz,
Üzerlerine damlalar düştüğünden.
Mumdan kocaman aylar solup eridi orda
Yeniden-yeniden-yeniden
Gecenin her anında
Durmaksızın değişen yerler-
Ve yıldız ışığını söndürürler
Solgun yüzlerinden gelen soluıkla,
Ay saatiyle on iki civarında
Birisi daha saydam öbürlerinden
(deneyerek en iyisi diye buldukları)
Aşağıya iner-aşağıya-aşağıya
Ortası bir dağ doruğunun tacında,
Geniş çevresi damlalarla
Köylerin, salonların üzerine düşen
Olabilecek her türlü yerin
Tuhaf ormanların-denizin
Uçan perilerin-uykulu her şeyin üzerine
Düşüp onları tam bir ışık labirentine gömen.
Ve sonra-nasıl derin, oh derindir

Tutkulu uyuyuşları.
Sabahleyin yükselirler
Ve ay ışıklı esvapları
Yükseliyor göklerde,
Fırtınalarla savrulurken
-hemen sonra herhangi bir şey-
Ya da sarı bir albatros gibi.
Bir daha kullanılmazlar o ayı
Daha önceki aynı iş için
Yani, çadır diye--
Ki israftır bana göre
Üstelik atomları
Bir sağanağa ayrışır,
Göğü arayıp yeniden yere inen kelebeklerin
(asla tatmin olmayan şeyler)
Bir örneğini getirdikleri
Titreyen kanatlarının üstünde.

Helen'e

Helen, senin adın
Eskinin Nicean yelkenlileri gibidir, benim için
Usulca, kokulu denizin üzerinden
O yol yorgunu gezgini taşır
Kıyısına kendi memleketinin

Gezmeyi özler yapayalnız denizlerin üstünde
Yunanlı yüzün, sümbül saçların
Senin havaların getirmişti beni eve
Yunanistan görkemine ve
Roma yüceliğine.

İşte, oradaki pırıltılı pencere nişinde
Nasıl da bir heykel gibi, görürüm dineldiğini
Ah, Pysche, kutlu topraklar olan bölgelerden
Akik lamba elinde.

İsrafil

"Ve yüreğinin telleri bir Lut olan Ve Allah'ın mahlukatı içinde En tatlı sese sahip olan Melek İsrafil"-Kur'an[1]

"Yüreğinin telleri bir Lut olan"
Bir ruh oturur gökte,
Şarkı söyleyemez, böylesine tutkuyla,
Melek İsrafil gibi, kimse.
Ve başdöndüren yıldızlar (söylence böyle diyor)
Kesip ilahilerini, hepsi suskun,
Yönelirler, onun sesinin büyüsüne.

Aşkla kızarırken
Zirvedeki sevdalı ay
Yukarlarda sendeleyen
Kızıl Levin göklerde,
Durup dinler,
Yedi hızlı Pleiadla, birlikte.

Ve derler ki (O yıldızlar korusu
Ve dinleyen diğer şeyler)
O lirden gelir, İsrafil'in ateşi,
Başına geçip şarkı söylediği,

Titreyen, canlı tellerinden,
Bu, olağandışı kirişlerin.

Ama meleklerin yürüdüğü göklerde
Derin düşüncelerin bir ödev olduğu
Yetişkin bir Tanrı olduğu aşkın
Huri bakışlarının güzellikle dolduğu
Bir yıldızda tapındığımız.

Hatalı değilsin, İsrafil bu yüzden
Hor gören tutkusuz bir şarkıyı,
Sana aittir defneler,
Uzun ve neşeli bir ömür sür,
En iyi ozan, en bilge çünkü.

Yukardaki esrimeler
Senin ateşli ölçülerine uyan,
Ateşiyle senin Lutunun
Senin hüznün, zevkin, aşkın, nefretin,
Nedeni var, yıldızların suskunluğunun.

Evet, gökler senin, ama bu,
Bir acılar ve sevinçler dünyasıdır
Çiçeklerimiz yalnızca çiçektir
Ve senin eşsiz mutluluğunun gölgesi
Gün ışığımız bizim.

Otursaydım İsrafil'in olduğu yerde,
Ve o yerimde benim,
Öylesine tutkuyla söyleyemezdi
Ölümlü bir melodiyi,
Bundan daha cesur bir ton
Yükselirken benim lirimden gökte.

1 Poe'nun *Kur'an*'dan yaptığı bu alıntının orijinalini ve Türkçe karşılığını, hangi süreden bir ayet olduğunu bütün çabalarımıza rağmen bulamadık. Ed.

Denizdeki Kent

İşte, Ölüm bir taht yükseltmiş kendisine,
Yapayalnız uzanan tuhaf bir kentte,
Karanlık diplerinde Batının,
İyinin ve kötünün, en iyiyle en kötünün,
Ebedi istirahatlerine çekildikleri yerde.
Sunaklar ve saraylar ve kuleler
(zaman yeniği titremeyen kuleler)
Benzemez orda bizim olan hiçbir şeye.
Unutulmuş alıp götüren rüzgârlarca,
Göğün altında isteksizce yatan
Kederli sular çevresinde.

Kutsal gökten ışık inmez
Bu kentin o uzun gecesine,
Ama pırıltılı denizden gelen ışık,
Kuleleri yalar sessizce.
Çatı tepelerini ışıtır uzak ve özgür,
Işıtır kral salonlarını, kubbeleri, kuleleri
Küçük tapınakları, Babilinkine benzeyen duvarları,
Çoktan unutulmuş taştan çiçekli
Sarmaşık heykelli loş bahçe köşklerini.
Çok, pek çok şahane sunakları,

Çelenkli frizlerinde
Menekşenin hercai ve asmayla karıştığı.

Göğün altında isteksizce yatan
Kederli sular çevresinde,
Öyle karışmış ki orda gölgeler ve kuleler
Asılı görünür havada hepsi.
Ölüm dev gibi bakarken aşağıya
Mağrur bir kuleden kentteki.
Açık tapınaklar ve mahmur mezarlar
Işıklı dalgalarla birlikte esner orda.
Ama ne zenginlikler her bur putun elmas gözünde yatan,
Ne mücevherlerle süslü ölüler
Kaldırır suları yatağından.
Tek bir dalgacık bükülmez çünkü, yazık,
Bu camdan yabanıllık boyunca.
Ne kabaran sular haber verir ki
Uzaklarda daha mutlu bır denizin üstündedir rüzgârlar,
Ne ima eder esintiler sessizliği,
Daha ürkütücü denizlerin
Üstündedir diye rüzgârlar.

Ama bak, bir kımıltı havada
Bir dalga--bir hareket var orada.
Sanki kuleler hafifçe batarak
İtmişti suyun yükselişini

Sanki tepelerine incecik gökte
Güçsüzce bir boşluk verilmiş gibi.
Daha kızıl dalgaların alevi şimdi.
Saatler soluyor ağır ve baygın
Ve, bu dünyanın ahları içinde değil,
Aşağıda, aşağıda bu kent kurulduğunda,
Cehennem bin tane tahttan yükselerek
Selam duracak ona.

Uyuyan

Haziran ayında geceyarısı,
Altın çeperinden karanlık
Islak bir afyon ruhu tüten
Gizemli ayın altındayım.
Ve damla damla düşüp yumuşakça
Sessiz tepesine dağın
Mahmur ve melodili uzanır,
Vadisinde dünyanın.
Biberiye boynunu büker
Mezarın üzerinde,
Zambak dalgalara biner
Sisi göğsüne sarıp.
Yıkıntı çözülüp gider dinlenmeye
Lethe gibi görünüp, bak, Göl
Sanki bilinçli bir uykuya dalar,
Dünyada uyanmamak üzere.
Bütün güzellikler uyur--işte bak
İrene'nin Kaderleriyle yattığı yerde.

Ey pırıltılı Lady, doğru mudur
Bu pencerenin geceye açıldığı?
Serseri yellerin ağaç tepelerinden

Pervazlardan gülerek atlaması,
Bir büyücü güruhu gibi bedensiz yellerin
Girip çıkmaları odana,
Dalgalandırarak farbelayı,
Düzensiz ve korkutucu.
Üzerinde o işlemeli ve örtük kapağın
Altında uyuyan ruhunun saklı yattığı
Ki hayaletler gibi gölgeler
Düşüp kalkar zeminin üstünde ve altında duvarın.
Ah sevgili Lady, korkmuyor musun?
Burada neden, neyin düşünü kuruyorsun?
Kuşkusuz uzak denizlerin üzerinden geldin
Bu bahçe ağaçlarına bir mucizesin.
Tuhaftır solukluğun, giysin tuhaftır,
Tuhaftır hepsinden çok uzunluğu saç örgülerinin,
Ve bütün bu ciddi sessizlik.

Uyuyor Lady, ah sürüp giden
Uykusu dilerim derin de olsun,
Gök onu kendi kutsallığında tutsun.
Yeni bir kutsallık için değişti bu oda.
Yeni bir keder için değişti bu yatak
Tanrıdan dilerim,
Açılmayan gözlerle yatsın ebediyen
Solgun örtülü hayaletler yanından geçerken.

Uyuyor aşkım, ah uzayan
Uykusu dilerim derin de olsun
Yumuşak olsun çevrelerinde sürünen kurtlar.
Uzakta eski ve loş ormanın içinde
Onun için pencereler açılsın yüksek çatılarda,
Geriye çarpan karalık ve kanatlı panellerini
Zaferle, işlemeli tabut örtülerine doğru,
Ailesinin büyük cenaze törenlerinde,

Uzak ve yalnız bir mezar
Çocuklukta birçok taş savurduğu kapısına,
Bir mezar, ses veren kapsından
Tek bir yankı daha çıkartamayacağı asla,
Düşünmekten korkarak, zavallı günah çocuğu
Ölüydü diye o içerden inleyen.

Lenore

Ah kırıldı altın kâse-ruh uçtu ebediyen
Çalsın çanlar-aziz bir ruh yüzmekte
Stygian nehrinin üzerinden
Ve, Guy de Vere, yok mu gözyaşın-şimdi ağla ya da
Bir daha ağlama sakın.
Bak, oradaki katı ve kederli sedyede
Serilmiş yatar Lenore, senin aşkın.
Gel, mersiye okunsun-söylensin cenaze şarkısı
Bir ilahi öylesine genç ölmüş bu kraliçeler gibi ölü için,

"Zavallılar, serveti için sevdiğiniz onu ve
Nefret ettiniz ondan kibirinden ötürü
Ve hasta düştüğü zaman onu kutsadınız--ki öldü
Öyleyse nasıl okunacak tören--ağıt nasıl söylenecek
Sizin--kötü gözleriniz, sizin iftiracı diliniz tarafından
Ki, öylesine genç olan o masumu öldürdünüz."

Peccavimus! Konuşma böyle, ama ulaştır
Bir sabbat şarkısını kederle, tanrıya ki
Ölü rahat eder belki de
Tatlı Lenore gitmişti önceden
Yanı sıra uçan ümitle

Bırakıp seni çılgınlığa
Eşin olması gereken o sevgili çocuk için,
Şimdi yere serilmiş o neşeli güzel için,
Yaşam üstünde onun sarı saçlarının--ama gözlerinde değil,
Hâlâ orada yaşam saçlarının üstünde ve ölüm üzerinde gözlerinin.

"Çekil--çekil-- Düşmanlardan dostlara açılır o öfkeli ruh
Cehennemden, en üst gökkatındaki bir malikaneye
Ahlardan ve iniltiden, göğün kralının yanındaki altın taca
Çanlar çalmasın öyleyse, kutsal neşe içinde ruhu
Lanetli yerden yükselen müziği duymasın diye,
Ve ben--yüreğim rahat bu gece-- ağıt söylemeyeceğim
Ama uçuracağım o meleği, eski bir şükran ilahisiyle."

Tedirginlik Vadisi

Bir zamanlar, sessiz bir vadicik gülümsemişti,
İnsanların yerleşmediği,
Savaşlara gitmişlerdi, onlar,
Yumuşak bakışlı yıldızlara güvenip, geceleyin,
Koyu mavi kulelerinden gözetleyen
Kızıl gün ışığının, gün boyu,
Buğuları arasında tembelce yattığı çiçekleri.
İtiraf eder *şimdi* her bir konuk,
Üzgün vadinin tedirginliğini.
Hiçbir şey devinimsiz değil burda
Hiçbir şey, büyülü yalnızlığın üstünde
Kuluçkaya yatan yeller dışında.
Ah, rüzgâr irkiltmez şu çırpınan ağaçları,
sisli Hebritlerin çevresinde
Ürperen denizler gibi.
Ah, rüzgâr sürmez şu bulutları
Huzursuz gökte toplaşan.
Güçlükle sabahtan akşama
Menekşelerin üzerinde, pek çok insan gözünde yatan
Zambakların dalgalanan
Ve ağlayan adsız bir mezarın üzerinde.
Salınırlar-rayihalı başlarından

Ebedi çiğler düşer damlalarla,
Ağlarlar--zarif gövdelerinden
Dinmeyen yaşlar iner mücevherlerle.

Coliseum

Eski Roma'nın örneği,
Gömülmüş güç ve tantana yüzyıllarınca
Zamana bırakılmış yüce tefekkürün sandukası,
Sonunda-sonunda-yakıcı
Susuzluğun ve yorucu seferin günlerinden sonra
(Sende yatan bilgi pınarlarının susuzluğu),
Diz çöküyorum, değişmiş ve mütevazı bir adam
Gölgelerinin arasında senin
İçmek için ruhumda yüceliğini,
Karanlığını ve ihtişamını.

Genişlik ve yaş. Ve eskinin anıları.
Sessizlik. Ve bırakılmışlık. Ve karanlık gece.
Seni şimdi duyuyorum-gücünde duyuyorum seni-
Ey afsunlar daha keskin Judaean kralının
Gethsemane bahçelerinde öğrettiğinden.
Ey büyüler daha güçlü dalgın Kalde'nin
Sessiz yıldızlardan çektiğinden.

Burada, bir sütun düşer bir yiğidin düştüğü yerde.
Burada, yapma kartalın altınla parıldadığı yerde,
Bir gece nöbeti tutar gün yanığı yarasa.

Burada, Romalı kadınların sırma saçlarını
Rüzgâra savurdukları yerde, saz ve diken salınır şimdi.
Burada, hükümdarların altın tahtta eyleştikleri yerde,
Hayalet gibi pırıldar, mermer evinin üzerinde,
Hilalin zayıf ışığıyla aydınlanan,
Taşların hızlı ve sessiz kertenkelesi.

Ama dur. Bu duvarlar-bu sarmaşık bürümüş kemerler-
Bu çürüyen sütun altlıkları-bu kederli ve kararmış sütunlar
Bu belirsiz saçaklıklar-bu dağılan friz-
Bu parçalanmış kornişler-bu harabe-bu yıkıntı
Bu taşlar-yazık. Bu gri taşlar-hepsi bu mu-
Kemirgen Saatler'in bana ve kadere bıraktığı
Ünlü ve muhteşem olandan?

"Hepsi değil" -Yankılar yanıtlıyor beni, "Hepsi değil.
Kehanet sesleri, bizden yükselen ebediyyen,
Ve bütün harabeden, bilgelere,
Müzik gibi Memnon'an Güneşe giden.
Biz hükmederiz en güçlü insanların yüreklerine-
Biz hükmederiz bir despotun gücüyle Dev zekâların hepsine.
Güçsüz değiliz-biz soluk taşlar.
Gücümüzün hepsi gitmedi, tümü değil ünümüzün-
Gitmedi yüksek şöhretimizin büyüsü tümüyle

Gitmedi bizi çevreleyen gizemlerin hepsi-
Hepsi değil yukarıdan asılıp bir giysi gibi,
Çevremizi saran anıların
İhtişamdan da öte bir giysiyle donatan bizi."

Cennetteki Kişiye

Her şeydin, aşkım, benim için
Ruhumun istediği-
Yeşil bir adacık, aşkım, denizde
Bir sunak ve bir çeşme,
Baştanbaşa masal meyveleri ve çiçekleriyle örülmüş,
Ve, bu çiçeklerin hepsi benimdi.
Ah, fazla parlak bir düş uzun sürmek için
Ah, yalnızca kararmak için yükselen
Yıldızlı umut.
Gelecekten bir ses haykırır
"Devam. Devam-" diye
Ama geçmişin (karanlık körfez!) üstünde yatar
Korkuyla dolu ruhum, sessiz ve devinimsiz.

Çünkü, yazık. Yazık ki söndü
Benim için yaşam ışığı
Artık-artık-artık-
(Böyle bir lisan tutar ancak ağırbaşlı
Denizi kıyıdaki kumlara karşı)
Çiçek açmayacak gökgürültüsünün sarstığı ağaç,
Ne de vurulmuş kartal süzülecek göklerde.
Ve günlerimin tümü esrimeyle geçer,

Ve geceleyin rüyalarım
Senin gri gözlerinin ışıdığı,
Ölümsüz ırmakların kıyısında
Göksel danslar eden adımlarının
Parladığı yerlere ilişkindir.

İlahi

Sabahleyin-öğleyin-akşam karanlığında-
Benim ilahimi duyarsın, Maria.
Kederde ve sevinçte, iyide ve kötüde,
Tanrının anası benimle ol.
Saatler pırıltıyla uçtuğunda,
Ve tek bir bulut karartmadığında göğü,
Aylak olmasın diye ruhum,
Lütfun götürürdü onu sana ve seninkine;
Şimdi, fırtınaları kaderin
Geçmişimi ve günümü karartınca,
Bırak ışısın geleceğim
Senin ve senin olanın tatlı ümidiyle.

F.....'ye

Sevgilim. En derin kederlerin arasında
Dünyevi yolumu çevreleyen-
(Hüzünlü yol, yazık. Tek bir
Gülün bile büyümediği)-
Hiç olmazsa bir avuntusu var ruhumun,
Sana ilişkin rüyalarda, ve orada bilir
Rahat bir uykunun Aden cennetini.

Ve senin hatıran bu yüzden
Büyülü bir adacık gibidir benim için,
Çırpıntılı bir denizdeki-
Uzak ve özgür bir okyanus
Fırtınalarla çırpınan-ama
Aynı zamanda, en huzurlu gökler gülümser
Aralıksız, bu parlak adanın, tam yukarısında.

F.....s. S. O.....d'e

Sevilmek mi?-öyleyse bırakma yüreğini
Şimdiki yolundan ayrılmaya.
Olduğun her şeyken şimdi,
Olmadığın şey olma.
Böylece kibarlığın, lütfun,
Aşkın güzelliğin, sonsuz bir
Övgü konusu olacak yeryüzünde,
ve aşk-basit bir görev.

Gelin Baladı

Yüzük parmağımda,
Ve alnımda gelin çelengi;
Muhteşem mücevherler ve satenler
Hepsi emrinde,
Ve ben mutluyum şimdi.

Ve Lordum ki beni çok sever;
Ama andını ilk kez içtiğinde,
Hissettim göğsümün kabardığını-
Çünkü bir ölüm çanı gibi öttü sözler
Ve ses onunkiymiş gibi geldi.
Savaşta düşmüştü o kuytu ağaçlıkta
Ve mutludur şimdi.

Ama konuşup bana güvence verdi,
Ve solgun alnımı öptü,
Derken bir hayal hali geldi üzerime,
Ve kilise avlusuna taşıdı beni,
Ve ona dedim ki iç çekerek
(merhum D'Elormie sanıp onu)
"Oh, mutluyum şimdi"

Ve böylece söylendi bu sözler,
Ve bu evlilik andı;
Ve, inancım yıkılsa da,
Ve, kırılsa da kalbim,
Delil olarak burada yüzük
Ki mutluyum şimdi-
Bak, mutluluğumu kanıtlayan
Şu altından simgeye.

Tanrım, uyanabilseydim keşke.
Çünkü bilmeden düş görüyorum nasıl olduğunu,
Ve fena sarsılıyor ruhum
Atılmasın diye yanlış bir adım,-
O unutulan ölü
Mutlu olmayabilir belki diye.

Zante'ye Sone

Güzel adacık, çiçeklerin en güzelinden alır
Kibar adların en kibarı olan adın,
Nice düşüncelerini seni görüp birden uyanan
Gömülmüş nice ümitlerin.
Nice sahnelerini, ne mutlulukların göçmüş.
Nice düşüncelerini, ne ümitlerin gömülmüş.
Nice görüntüleri bir kızın ki
Artık yok-artık yok yeşil bayırlarında
Artık yok. Yazık, o büyülü kederli ses
Dönüştüren her şeyi. Büyülerin sevindiremeyecek
artık kimseyi,-
Yok artık anıların. Lanetlenmiş sayarım
Bundan böyle senin çiçeklerle minelenmiş kıyını,
Ey sümbül adacığı. Ey mor renkli Zante.
"Isola d'oro. Fior di levante!"

Tekinsiz Saray

Vadilerimiz en yeşilinde,
    İyi meleklerin oturduğu,
Güzel ve heybetli bir saray-
Pırıl pırıl bir saray-başını yükseltirdi, vaktiyle.
Egemenliğinde, hüküмdar Düşünce'nin-
Orda dururdu.
    Asla açmamıştı Seraphlar kanadını
Yarısı kadar güzel bir yapının üstünde.

Sarı bayraklar, muhteşem, altından
    Çatısında dalgalanır ve süzülürdü,
(Çok önce, eski zamanlardaydı
    Bunlar-bütün bunlar,)
Ve her bir kibar esinti,
    Oyalanan o tatlı günde,
Soluk ve sorguçlu surlar boyunca,
    Kanatlı bir koku geçip giderdi.

Gezginler bu mutlu vadide,
    İki ışıklı pencereden, görmüşlerdi,
Müzikle salınan ruhları
    Bir lutun güzel ahengiyle,

Çevresinde, Porphyrogene'nin oturduğu tahtın.
İhtişamına uygun biçimde,
Görülmüştü ülkenin hükümdarı.

Ve incilerle bütün ve yakutlarla parlıyordu
Güzel saray kapısı
Akarak-akarak-akarak geliyordu içinden,
Bir yankılar grubu,
Tatlı görevleri söylemek olan yalnızca
Şahane güzellikteki sesleriyle,
Krallarının bilgeliğinin ve zekâsının şarkısını.

Ama kötü şeyler, keder giysileriyle,
Saldırdılar hükümdarın yüce mülküne.
(Ah. Yas tutalım-asla doğmayacak şafak
Çünkü-terkedilmiş onun üstüne.)
Ve kızarıp çiçek açan zafer
Evinin çevresinde,
Güçlükle hatırlanan bir öyküsüdür
Gömülmüş eski zamanın.

Ve seyyahlar, şimdi, o vadide,
Kızıl ışıklı pencerelerden görürler
Kocaman şekilleri, tuhaf bir biçimde
    Kımıldamadan ahenksiz bir müzikle,
Korkunç bir hızla akan bir nehir gibi,
Belirsiz bir kapıdan
Akın ederken korkunç bir kalabalık sonsuza dek
    Ve gülerler-ama artık gülümsemezler.

Sone-Sessizlik

Kimi nitelikler vardır-ikili bir yaşamı olan
Bazı bileşik şeyler ki böyle yapılmıştır
Bu ikiz kimliğin bir türlü
Işık ve maddeden fışkıran,
Gölgede ve katıda görülen.
İki katlı bir *Sessizlik* vardır-kıyı ve deniz-
Gövde ve ruh. Biri sessiz yerlerde durur,
Uzun çimenlerde; vakur güzelliklerde,
Kimi beşeri anılarda ve gözyaşartan eski bilgilerde,
Korkusuz say onu: Adı "yok artık"
Birleşik sessizliktir o: Ondan korkma.
İçinde kötü bir güç yok;
Ama ısrarlı bir kader (amansız kader)
Rastlatırsa seni onun gölgesine (adsız bir peri
uğrayan insan ayağının basmadığı bölgelere),
Kendini tanrıya emanet et.

Fatih Kurtçuk

Bak. Bir gala gecesi bu
Yapayalnız son yıllar içre.
Bir melek topluluğu, kanatlı
Gözyaşına boğulmuş ve bürünmüş tüllere,
Oturmuş bir tiyatroya
Görmek için bir korkular ve umutlar oyununu,
Göksel cisimlerin müziğini
Kısık kısık üflerken orkestra.

Mukallitler, yüksekte Tanrının kılığında,
Mırıldanırlar alçak sesle,
Ve uçarlar sağa sola-
Kukladan başka bir şey değil gidip gelen
Biçimsiz kocaman şeylerin emriyle
Ki kaydırırlar sahneyi oraya buraya,
Çırparak akbaba kanatlarından
Görünmez bir kederi.

Bu karışık tiyatro-ah
Unutulmayacak kesinlikle.
Bir kalabalığın yakalayamayıp
Ebediyyen izlediği hayaletiyle,

Bir çemberin içinde
Her zaman aynı noktaya dönen,
Ve ruhu çokça günah, delilik
Ve dehşet olan konusuyla.

Ama bak, mukallit topluluğunun arasına,
Sürünen bir şekil giriyor.
Kan kırmızı bir şekil geliyor kıvranarak
O resim gibi yalnızlıktan.
Kıvranıyor-kıvranıyor-ölümcül pençeleriyle
Onun besini oluyor mukallitler,
Ve ağlıyor Seraph'lar, ağlıyor,
İnsan kanına geçmiş böcek dişlerini gördükçe.

Sönük-sönük ışıklar-sönük hepsi.
Ve titreyen her bir şeklin üstüne
O perde, bir cenaze örtüsü iner,
Bir fırtınanın esişiyle,
Melekler, solmuş sararmış hepsi,
Yükselirken tülleri atıp diyorlar ki
Bu oyun trajedisidir "insan"ın
Ve fatih kurtçuk da onun kahramanı.

Düşsel Ülke

Issız ve belirsiz bir yönden,
Yalnızca kötü meleklerin bulunduğu,
Kara bir taht üzerinde dinelen,
GECE adlı hayaletin olduğu,
Bu topraklara yeni vardım.
En uçtaki karanlık bir kuzey ülkesinden-
Yabanıl bir tekinsizlik ikliminden, uzanan yücelerde
Dışında UZAYIN-ZAMANIN dışında.

Dipsiz vadiler ve dizginsiz seller,
Ve yarıklar ve mağaralar ve Titan ormanları,
Hiç kimsenin keşfedemeyeceği şekillerle
Üstlerine durmaksızın damlalar düştüğünden;
Durmaksızın yıkılan dağlar
Kıyısız denizlere;
Huzursuz denizler
Ateş gökleri üzerinde ilerleyen;
Issız sularını sonsuzca yayan göller
Issız ve ölü-
Sessiz sularını-sessiz ve
Düşen zambakların karıyla ürperen.

Göllerden böylece yayan
Issız sularını, ıssız ve ölü,-
Üzgün sularını, üzgün ve
Düşen zambakların karıyla ürperen-
Dağlardan-yavaşça
Mırıldanan nehrin yanında,
Hep mırıldanan-
Gri ormanlardan-bataklıktan
Kara kurbağayla semenderin toplaştığı-
Kasvetli göllerden, havuzlardan
Perilerin yatağı,-

En kutsuz noktalardan-
En kasvetli kuytuluklarda,-
Gezginin şaşkınlıkla rastladığı
Geçmişin örtülü anıları-
İç çekip devinen
Gezginin yanından geçerken-
Arkadaşların beyaz giysili şekilleri, acıyla,
Uzun uzun önce yere-ve göğe verilen.

Bir alay derdi olan yürek için
Sakin ve yumuşak bir bölgedir o-
Gölgede yürüyen ruh için
O-oh bir Eldorado'dur o.
Ama cüret edemez gezgin,

Geçerken içinden, açıkça görmeye;
Asla açılmaz gizemleri
Kapanmayan zayıf insan gözüne;
Böyle ister kralı,
Gözkapağının kaldırılmasını yasaklayan;
Ve yalnızca karatılmış camlardan görür onu
Geçen o kederli ruh buradan.

Issız ve belirsiz bir yönden,
Yalnızca kötü meleklerin bulunduğu,
Kara bir taht üzerinde dinelen,
GECE adlı hayaletin olduğu,
Bu topraklara yeni vardım
Bu en uçtaki Kuzey Ülkesinden.

Kuzgun

Bir zamanlar kasvetli bir geceyarısı, unutulmuş eski
bilgilerin,
Tuhaf ve antika ciltleri üzerine düşünüyordum,
Yorgun ve sıkıntılı-
Uyumak üzereydim, neredeyse başım düşüyordu ki,
Bir tıkırtı geldi birden, sanki kibarca
Oda kapımı çalan-çalan birisi gibi.
"Odamın kapısını tıklatan" diye söylendim "bir konuk-
Başka bir şey değil, yalnızca bu."
Ah, iyice anımsıyorum ki o hazin Aralıktı;
Ve zemine vuruyordu sönen her bir közün yansısı.
Sabahı istiyordum şevkle;-Boş yere
Aramıştım
Ödünç bir avuntuyu kederden-
Yitik Lenore'un kederinden-
O eşsiz ve pırıl pırıl kızın, meleklerin Lenore
Diye andığı-
Buralarda, anılmayacak artık adı.

Ve mor perdelerin belirsiz, hüzünlü, ipeksi
Hışırtısı
Önceden hiç duyulmamış tuhaf korkularla dolduruyor-

Tir tir titretiyordu beni;
Öyle ki, çarpıntımı bastırmak için tekrarladım,
"Oda kapımdan girme izni isteyen bir konuk bu-
Oda kapımdan girme izni isteyen
Geç bir konuk;-
Başka bir şey değil, budur bu."
O sıra cesaretimi toparlayıp; daha fazla
Oyalanmadan,
"Sir" dedim, "ya da Madam, affınızı dilerim
Ama
Gerçek şu ki dalıyordum ve siz öylesine yumuşak
Bir tıkırtıyla geldiniz,
Ve öylesine hafifçe tıklattınız-tıklattınız
Oda kapımı ki,
Duyduğumdan pek emin değilim sizi"-diyerek kapıyı
Açtım burada;-
Karanlıktan başka bir şey yoktu orada.

Orada durdum, korku ve merakla karanlığın içine
Baktım uzun süre,
Kuşkuyla, kurarak hiçbir ölümlünün cüret edemediği
Hayalleri;
Ama sükunet bozulmadı ve sessizlik bir ipucu
Vermedi,
Ve fısıltıyla söylenen tek sözdü orada
"Lenore?"

Buydu fısıldadığım, mırıltılı bir yankıyla geri gelen
O söz "Lenore"
Başka bir şey değil, yalnızca bu.

Odama dönerken alev alev yanarak
Ruhum,
Aynı tıkırtıyı işittim yine ilkinden biraz daha
Kuvvetlice.
"Kesinlikle" dedim, "kesinlikle bir şey var penceremin
Kafesinde;
Öyleyse neymiş bakalım ve bu esrarı
Çözelim;-
Rüzgârdır, başka bir şey değil bu."

Açıverince kepengi, eski devirden kalma
Azametli bir kuzgun,
Kanat çırpıp sallanarak adım attı
İçeriye;
Ne bir selam verdi ne bir an durdu ya da
Oturdu;
Amba bir Lady'nin ya da Lord'un edasıyla
Tünedi kapımın üstüne-
Oda kapımın üstünde bir Pallas büstüne kondu-
Konup oturdu, hepsi bu.

Derken ciddi ve haşin suratıyla bu abanoz kuş,
Kaderimi gülümsemeye dönüştürdü,
"Sorgucun kırkılmışsa da hiç kuşkusuz" dedim
Korkak değilsin sen,
Gecenin kıyısından gelen
Suratsız ve yaşlı kuzgun-
Gecenin Plutonian kıyısındaki saygıdeğer adın nedir,
Söyle bana."
Kuzgun dedi ki "birdahaasla."

Çok şaşırmıştım bu çirkin kuşun konuştuğunu duyup
Böylesine açıkça,
Pek alakalı olmasa-yanıtı pek anlamlı olmasa da;
Çünkü kabul etmeliyiz ki yaşayan kimse henüz
Mazhar olmadı oda kapısının üstünde bir
Kuş-
Kuş ya da hayvan görmeye oda kapısının üstündeki
Büstte,
Bir isimle "birdahaasla" diye.

Ama kuzgun, sessiz büstün üstünde tek başına
Yalnızca bu sözü söyledi, sanki bu bir tek sözle
İçini dökmüş gibi.
Sonra başka bir şey söylemedi- ne de bir tüyünü
Oynattı-
Ben mırıldanana dek, "önceden uçtu diğer

Dostları-
Sabahleyin beni terk edecek, umutlarımın
Önceden uçup gittiği gibi."
O zaman kuş "birdahaasla" dedi.
Sessizlikten ürküp böylesine uygun bir yanıtla bozulmuş,
"Kuşkusuz" dedim, "söylediği şey bütün
sermayesi
Mutsuz bir sahipten kapılmış, zalim bir
Belanın
Soluk vermeden izlediği ve izlediği ta ki
Şarkılarının nakaratı olana dek-
Umutlarına ağıt yaktığı "asla-
Birdahaasla" nakaratı.

Ama kuzgun hayallerimi tebessüme çevirirken hâlâ,
Minderli bir iskemleyi sürdüm kuşun, kapının
Ve büstün önüne;
Sonra, çökerek kadife yastığın üstüne, kendimi
Hayalden hayale geçmeye verdim, düşünerek bu
Eskinin meşum kuşu-
Bu suratsız, çirkin, korkunç, sıska ve uğursuz, eski
Zaman kuşu
Ne demek istemişti, gaklayarak "birdahaasla" diye.
Oturdum bunu bulmaya çalışarak, ama tek söz etmeden
Ateşli gözleri şimdi göğsümün içinde yanan
Kuşa;

Bunları bulmayı düşünerek oturdum, başım hafifçe
Eğilirken
Kadife yastığın, lamba ışığının üstünde göz gezdirdiği
Kumaşına,
Ama üzerinde lamba ışığının göz gezdirdiği kadife
Kumaşa, o,
Oturmayacak, ah, bir daha asla.
Derken, bana öyle geldi ki, görünmez bir buhurdanla
Tütsülenip yoğunlaştı hava
Sallanan, adımları tüylü zeminde tıpırdayan
Seraphlarca.
"Zavallı" diye bağırdım "Tanrım emanet etti-
Bu meleklerle gönderdi seni
Unut-unut ve arın anısından
Lenore'un;
İç, ah, iç bu arındırıcı ilacı ve unut bu
Yitik Lenore'u."
Dedi ki kuzgun "birdahaasla"
"Kahin" dedim, "kötülüğün işi-yine de kahin, şeytan
Ya da kuş olsa da-
İster Ayartıcı göndermiş olsun, ister fırtına fırlatmış olsun
Seni bu kıyıya,
Issız ama korkusuz, bu büyülü terk edilmiş
Toprağa-
Bu eve dehşetin uğradığı-söyle bana dosdoğru
Yalvarırım"

Dedi ki kuzgun "birdahaasla"

"Kahin" dedim, "kötülüğün işi-yine de kahin şeytan
Ya da Kuş olsa da
Üstümüzde çevrenen Gök adına-İkimizin de tapındığı
Tanrı adına-
Söyler kederle yüklü bir ruha, uzak Aden'de
Var mı,
Kutlu bir kız meleklerin Lenore diye
Andığı-
Var mı eşsiz ve pırıl pırıl bir kız meleklerin
Lenore diye andığı"
Dedi ki kuzgun "birdahaasla"

"Ayrılık sözümüz olsun bu" diye bağırdım fırlayarak
"Kuş ya da şeytan"-
"Geri git fırtınaya ve Gece'nin Plutonian
Kıyısına.
Bırakma kara tüylerini bir nişanı gibi o yalanın
Ruhunun söylediği
Yalnızlığımı bozma-bırak kapımın üstündeki
Büstü.
Çek gaganı yüreğimden ve kapımdan çekilip
Git"
Dedi ki Kuzgun "birdahaasla"
Ve kuzgun asla kıpırdamadan hâlâ oturuyor, oturuyor
hâlâ

Sessiz Pallas büsbütünün üzerinde tam kapımın
yukarısında;
Ve gözleri düş kuran bir şeytanın gözleri
Gibi,
Ve üstünden akan lamba ışığı zemine düşürüyor
Gölgesini;
Ve ruhum zeminde dalgalanan bu gölgeden
Bir daha asla-alamayacak kendisini.

Eulalie-Bir Şarkı

Kendi başıma yerleşmişim
Bir keder dünyasına,
Ve durgun sular gibiydi ruhum,
Ta ki güzel ve zarif Eulalie benim
Utangaç gelinim olanaca-
Ta ki sarı saçlı körpe Eulalie benim
Güleryüzlü gelinim olanaca.

Ah, az-daha az parlak
Yıldızları gecenin
O pırıl pırıl kızın gözlerinden
Ve ne buharın bulutsu ışıltısı
İnci rengiyle ve morla Ay-yansımalı,
Yarışabilir mütevazı Eulaie'nin en sıradan saç buklesiyle-
Yarışabilir parlak gözlü Eulaie'nin en özensiz ve
Önemsiz buklesiyle.

Ne Kuşku-ne Acı
Gelir bundan böyle,

Çünkü ruhu verir bana ağlama isteğini,
Ve bütün gün
Işıldar, güçlü ve parlak
Astarte uzayda,
Sevgili Eulaie'sine bakarken anaç gözleri-
Körpe Eulalie'sine bakarken menekşe gözleri.

Yalnız

Başkaları gibi değildim çocukluktan beri,
Görmedim başkalarının gördüğü gibi-
Ortak bir pınardan almadım tutkularımı,
Aynı kaynaktan almadım kederimi.
Uyandıramadım yüreğimi sevince aynı seste
Ve sevdiğim her şeyi-yalnız sevdim.
Sonra-çocukluğumda-kasırgalı
Bir yaşamın şafağında-iyinin ve
Kötünün her türlü derinliğinden
Çekildi hâlâ bağlayan gizem beni.
Selden ya da kaynaktan-
Kızıl uçurumundan dağın,
Güneşten, Ağustosun altın rengiyle
Çevremde dönen--
Gökteki şimşekten uçarak
Beni geçerken-
Gökgürültüsünden, fırtınadan
Ve o buluttan
-Maviyken göğün kalan kısmı-
Gözümde bir şeytanın şekline giren

M. L. S.....'ye

Varlığını sabah diye selamlayanlardan-
Yokluğunu gece sayanlardan-
Yüksek göklerde kutsal güneşi gölgeleyen-
Ağlayarak ümit için her saat seni kutsayanlardan-
Yaşam için-ah. Hepsinin üstünde,
Derinlere gömülü inancın Gerçeklik
Erdem ve İnsanlıkta canlanması için-
Ümitsizliğin menfur yatağında ölmeye yatanlardan,
Birden yükselir, senin mırıldandığın sözler üzre,
"Işık olsun"
Mırıldandığın sözlerin, gözlerinin-
Seraphlara özgü bakışıyla gerçekleşen-
Sana en çok borçlu olanlardan-şükranı
Tapınmaya benzeyen-ah, anımsa
En doğrusunu-adanmış olanı en çok tutkuyla,
Ve düşün ki bu güçsüz dizeleri o yazdı-
O yazdı, yazarken ürperip düşünerek
Bir olduğunu ruhunun bir meleğinkiyle.

Ulalume-Bir Balad

Gökler, tatsız ve kül rengiydi gökler
Yapraklar-sararıp solmuşlardı
Yapraklar-kurumuş ve solmuşlardı
O çok gerilerde kalan yılın
Yapayalnız Ekiminde bir gece
Weir'in orta yerinde, puslu,
Karanlık Auber Gölü kıyısında, zor zamandı.
Hüzünlü bir zamandı küflü kıyısında Auber Gölü'nün
Weir Ormanlığı'nda, perilerin uğrağı.

Vaktiyle burada gezinmiştim, ruhumla
Dev servilerin vadisinde
Psyche'yle servilerin vadisinde
Sanki erimiş maden ırmakları
Sanki kıpır kıpır lavlar
Yaanek'ten döken kükürt akıntılarını
Kuzey kutbu ülkelerinde
En uzak ülkelerinde Kutbun
İnleyerek inen, Yaanek Dağı'ndan aşağı

Ağır ve ciddiydi konuşmamız
Ama, düşüncelerimiz kurumuş ve felce uğramıştı

Solmuş ve güvenilmezdi anılarımız
Çünkü bilmiyorduk aylardan Ekim olduğunu
Ve dikkat etmemiştik hangi gecesidir yılın
(Ah, gecelerden bir gece o yıl)
Bakmamıştık karanlık Auber Gölü'ne
(Oysa vaktiyle orada dolaşmıştık)
Anımsamamıştık küflü kıyısını Auber Gölü'nün
Ne de Weir Ormanlığı'nı, perilerin uğrağı

Ve şimdi ilerlerken gece
Ve yıldızlar sabahı gösterirken
Yıldızlar sabahı gösterirken
Yolumuzun sonunda bulutsu
Ve ıslak bir ışık doğdu.
Çifte boynuzuyla bir hilâl mucizevi
Çıktı bundan
Çifte boynuzuyla seçilen
Astarte'nin mücevherli hilâli

Ve dedim ki, "Dian'den daha sıcaktır o
Derin soluklar göğünden gelir
Derin soluklar göğünde eğlenir.
Gördü ki yaşlar kurumamış
Kurtların hiç ölmediği bu yanaklarda
Aslan burcunun yıldızlarını aşıp geldi.
Bize göklere giden yolu göstermeye

Lethe barışının göstermeye göklerdeki,
Aslana aldırmadan geldi.
Işıklı gözlerinde sevgiyle
Parlak gözleriyle üstümüzde parlamaya.
Aslanın ininden geçip geldi

Ama, Psyche parmağını kaldırıp
"Güvenmiyorum" dedi "üzülerek bu yıldıza
Soluk benzine nedense güvenmiyorum"
Ah, çabuk ol-oyalanmayalım
Ah, uç-uçalım-çünkü uçmalıyız.
Korkuyla konuştu düşürüp
Tozlar içinde sürüklenene dek kanatlarını,
Düşürüp tozlar içinde sürüklenene dek tüylerini
Tozlar içinde elemle sürüklenene dek
Acıyla ağladı.

Dedim ki "hayal bu başka bir şey değil"
Gidelim bu titreyen ışıkla
Bu billursu ışıkla yıkanalım.
Kahinlere özgü görkemi umut ve
Güzellikle ışıldıyor gece-
Bak-göğe vuruyor gecenin içinden.

Böylece yatıştırdım Psyche'yi ve onu öptüm
Ve ayırdım düşüncesinden
Sıkıntısını ve endişesini yendim
Ve ulaştık Gördüklerimizin sonuna.
Ama bizi durdurdu kapısı bir mezarın
Kapısı, yazıtlı bir mezarın
"Ne yazıyor" dedim "Kapısında kardeşim
Bu yazıtlı mezarın?"
Cevap verdi "Ulalume-Ulaleme
Mezarı bu yitirdiğin Ulalume'nin.

Sonra, yaprakların sararıp solduğu gibi
Kuruyup solduğu gibi, yaprakların
Yüreğim kül tadına döndü
Ve haykırdım: Muhakkak ki Ekim'di
Geçen yıl bu gece gelmiştim-buralara inmiştim
Buralara inmiştim müthiş bir yükle.
Gecelerden bu gece o yıl
Ah, hangi şeytan beni buralara çekmişti
Şimdi biliyorum ki bu karanlık Auber Gölü'nün
Bu Weir'in orta yeri, puslu
Şimdi biliyorum ki bu küflü kıyısı Auber Gölü'nün
Bu Weir Ormanlığı, perilerin uğrağı.

O zaman dedik ki-ikimiz-o zaman
"Orman perileri miydi-

Periler, acıyan bağışlayan
Yolumuzu kapatıp onu
Bu kırlarda yatan sırdan-
Gizlice bu kırlarda yatan şeyden ayıran.
Bir gezegenin hayalini
Ay ruhlarının unutulmuşluğundan
Bu günahkâr kıvılcımlar saçan
Yıldız ruhlarının cehenneminden çekip çıkaran.

Bir Bilmece

"Nadiren buluruz" der Solomon Don Dunce,
"En derin sonede yarım bir fikri.
Bütün o gevşek dokulu nesneler arasından, birden
görürüz
Kolayca, bir Napoli bonesinin arasından
gördüğümüz gibi-
Dökümünün dökümüsü-Bir Lady onu nasıl
giyebilir ki?
Yine de çok ağırdır senin Petrark'çı kumaşından-
Baykuş tüylü bir saçmalık ki en hafif üfleyiş
Kâğıda çevirir onu sen yuttururken."
Ve, gerçekte yeterince haklıdır Güneş.
Sıradan kumaşlar kötü yutturmacalardır
-kısa ömürlü ve geçirgen öylesine-
Ama bu, şimdi-ona güvenebilirsiniz-
Sabit, koyu, ölümsüz,-değerli adların
Yardımıyla gizlenen içindeki.

.....'ye

Çok zaman geçmedi, bu dizelerin yazarı,
Çılgın gururu içinde düşünselliğin,
"Sözcüklerin gücü"nü savunmaktaydı-
Kabul etmiyordu bir düşüncenin,
Ötesinde insan dilinin söylediklerinin
İnsan beynine doğacağını;
Ve şimdi, sanki alaya alır gibi o övünmeyi,
İki sözcük-iki yumuşak heceli iki yabancı sözcük-
İtalyan melodisi, yalnızca mırıldanılsın diye
Düş kuran melekler tarafından ayışıklı "çiylerde
İnci kolyeler gibi Hermon Tepesi'nin üzerinde sallanan"-
Fırladı yüreğinin uçurumlarından,
Düşüncenin ruhları olan düşünülmemişe benzeyen
düşünceler,
Daha zengin, daha vahşi, daha tanrısal görüntüler
'Tanrının yaratıkları arasında en tatlı sese sahip'
Arp çalan Seraph İsrafil'in bile çıkarmayı umduğundan.
Ve ben. Büyülerim bozulmuş. Kalem düşer
Güçsüz titreyen ellerimden. Tatlı adını yazacaksa senin,
İsteyen sen olsan da yazamam- Düşünemem ve
konuşamam.

Bakarak, büyülenmiş aşağılara, muhteşem manzaraya,
Ve titrerim gördükçe sağda, solda ve bütün yol boyunca
Yalnızca seni-görüntünün bittiği yerde
Mor dumanlar içinde, çok uzaklarda.

Helen'e

Bir kez gördüm seni-yıllar önce-yalnızca bir kez:
Çok diyemem-çok değil çünkü.
Bir Temmuzdu geceyarısı
Ve senin yükselen ruhun gibi,
Gökte kestirme bir yol arayan dolunaydan,
Gümüşsü, ipek bir ışık tülü düştü,
Sessizlik, tutku ve uykuyla,
Rüzgârın ancak parmak ucunda gezindiği-
Büyülü bir bahçede büyüyen
Bin tane gülün göğe bakan yüzlerine düştü,
Göğe bakan yüzlerine düştü güllerin,
Esrik bir ölümle veren, bu aşk ışığı için,
Hoş kokulu ruhlarını-
Güllerin göğe bakan yüzlerine düştü,
Gülümseyip bu bahçede ölen,
Senin büyülediğin, ve
Senin varlığının şiiriyle büyülenen.

Beyazlara bürünmüş, bir menekşe yatağının üstüne
Yarı eğilirken gördüm seni, ay
Güllerin göğe bakan yüzlerine
Ve-yazık, üzüntüyle bakan senin yüzüne düştüğünde.

Kader değil miydi, bu Temmuz geceyarısı-
Kader değil miydi (adı keder de olan)
Bana o bahçe kapısında durup,
Solumamı söyleyen uyuyan güllerin kokusunu?
Ayak sesi yoktu: Uyumuştu bütün o nefretlik dünya
Senden ve benden başka. (Ah gökler-Ah, tanrım
Nasıl da çarpıyor yüreğim bir araya getirirken bu iki sözü.
Senden ve benden başka.) Durdum? Baktım-
Ve bir anda her şey gözden kayboldu.

(Ah, unutma ki bu bahçe büyülüydü)
İnci parlaklığı gitti ayın,
Yosunlu kıyılar ve dolanan keçi yolları,
Mutlu çiçekler ve yakınmalı ağaçlar,
Görünmez oldular artık.
Açık havanın kollarında öldü güllerin kokusu.
Hepsi-sen hariç kayboldu hepsi
-sen bile tümüyle değil-
Yalnızca tanrısal ışık gözlerindeki
Onları gördüm yalnızca-benim için dünyaya bedel
Onları gördüm yalnızca-saatlerce onları gördüm yalnızca
Onları gördüm ay batana dek.
Ne yabanıl öyküleri yüreğin
Yazılmış göründü o billursu göksel kürelere,
Ne karanlık bir acı ve ne yüce bir umut

Nasıl da dingin bir kibir denizi,
Nasıl da cüretli bir hırs ve nasıl derin
Nasıl dipsiz bir güç sevmeye!

Ama şimdi, sonunda, Sevgili Dian battı ufukta,
Batıdaki yatağına fırtına bulutunun,
Ve sen, bir hayalet, mezarsı ağaçların arasında
Ağır ağır uzaklaştın. Gözlerin kaldı yalnız.
Onlar gitmedi-Gitmediler asla
Işıtarak evime giden yolu,
Bırakmadılar beni ondan sonra (ümitlerimin yaptığı gibi)
Beni izlerler-yıllardır yönlendirirler beni.
Onlar benim efendilerim-bense onların kölesi.
Onların işi ışıtıp aydınlatmak,
Benim görevim kurtarılmak onların parlak ışığıyla
Ve arınmak elektrikli alevlerinde
Ve Elysian alevlerinde kutsanmak.
Güzellikle-umuttur o-ruhunu doldururlar.

Ve yukarlarda göktedirler-yıldızlar diz çöktüğüm
Sessiz, kederli gözlemlerinde gecelerimin
Öğle ışığında bile görürüm onları
-Tatlı tatlı kıvılcımlanan iki Venüs-Güneşin
gölgelemediği.

Eldorado

Kuşanmış keyifle,
Yiğit bir şövalye,
Gün ışığında ve gölgede,
Bir şarkı söyleyerek,
Yol almıştı epeyce,
Arayarak Eldorado'yu.

Ama yaşlandı-
Bu korkusuz şövalye
Ve bir gölge düştü yüreğine
Bulamayınca hiçbir yer
Anımsatan Eldorado'yu.

Ve en sonunda
Gücü tükendiğinde,
Rastladı bir gezgin gölgeye-
"Gölge" dedi,
"Nerede olabilir-
Bu Eldorado denilen ülke?"

"Sür atını aydaki
Dağların üzerinden,
Aşağıya gölgeler vadisine,
Korkmadan sür"
Diye yanıtladı gölge,-
"Arıyorsan eğer Edorado'yu"

Annie İçin

Tanrıya şükür! O bunalım anı,
O tehlike, geçti,
Ve sürüncemedeki hastalık
Bitti artık-
"Yaşamak" denen humma
En sonunda boyun eğdi.

Üzülerek biliyorum ki
Yitirmişim gücümü
Ve parmağımı oynatmam
Yatarken boylu boyunca-
Ama ne gam-Hissediyorum ki
Daha iyiyim en sonunda.

Ve öylesine sakin dinleniyorum ki
Şimdi yatağımda
Gören biri ölü sanabilir beni-
Bakarken ölü,
Sanmaya başlayabilir beni.

İniltiler ve oflar,
İç çekmeler ve ağlamalar
Sustu şimdi,
O müthiş çarpıntıyla yürekte:
O müthiş, ah o müthiş çarpıntıyla birlikte.

Hastalık-tiksinti-
Acımasız ağrı-
Bitti, beni çıldırtan
Ateşle birlikte-
"Yaşamak" denilen ateşle
Beynimde yanan.
Ve oh! Bütün işkencelerin
En kötüsü dindi, korkunç
Susuzluk işkencesi
Lanetli tutkunun naftalin nehri için:-
Bütün susuzları dindiren
Bir su içtim:-

Bir ninni mırıltısıyla,
Akan bir suyu,
Bir kaynaktan yerin
Birkaç ayak altındaki-
Bir oyuktan, çok derin
Olmayan yerin altındaki.

Ve ah! Aptalca söylenmesin
    Kederlidir diye odam
Ve yatağım dardır diye;
    Çünkü farklı bir yatakta uyumadı
İnsanoğlu asla-
    Ve uyumak için
Böyle bir yatakta uyumalı.

Beklentileri boşa çıkan ruhum
    Burada dinlenir ağır ağır,
Kederlenmeden asla ya da
    Unutarak güllerini-
Güllerin ve menekşelerin tahrikini:

Çünkü, böylesine sessiz yatarken,
    Çevresinde daha kutlu bir koku
Hayal eder şimdi, menekşelerin-
    Menekşelerle karışmış
    Kokusunu biberiyenin,
    Sedef otu ve güzel
Hercai menekşelerle birlikte.
Ve böylece yatar mutlulukla,
    Yıkanarak Annie'nin
Güzelliğine ve gerçekliğine ilişkin
    Rüyalarla-
Boğulmuş Annie'nin

Saç örgülerinin havuzunda.

Şefkatle öptü beni,
Sevgiyle okşadı,
Ve o zaman usulca düştüm
Uyumak için usulca göğsüne
Derin bir uyku için
Onun göğsünün cennetinde...

Işık söndüğünde,
Sıcacık sardı beni,
Ve yakardı meleklere,
Beni kötülükten korusunlar diye-
Meleklerin kraliçesine
Bana siper olsunlar diye.

Ve ben öylesine sessiz yatarken,
Şimdi, döşeğimde,
(Onun aşkını bilerek)
Ölü sanabilirsiniz beni-
Ve ben böylesine memnun dinlenirken,
Şimdi döşeğimde,
(Onun aşkı göğsümde),
Ölü sanabilirsiniz beni-
Ürkebilirsiniz bakmaktan,
Ölü sanıp beni:-

Ama yüreğim daha parlak
    Hepsinden gökteki yıldızların
Çünkü kıvılcımlandırıyor Annie'yle-
    Işıyor ışığıyla
Annie'min sevgisinin-
    Düşüncesiyle ışığın
Annie'min gözlerindeki.

Anneme

Hissettiğim için meleklerin,
Yukardaki göklerde birbiriyle fısıldaşan,
Bulamayacağını ateşli aşk sözleri arasında
Daha çok adanma bildireni 'Anne'den,
Bu değerli adla andım seni uzun süre-
Sen ki anneden de önemlisin bana göre,
Ve doldurursun yüreğimin içini, ölümün
Virginia'min ruhunu azat ettiği yerde.
Annem-kendi annem, erken öldü,
Benim annemdi yalnızca o; ama sen
Annesisin öylesine sevdiğimin,
Ve bu yüzden benim bildiğim anneden daha
değerlisin,
Ki sonsuzlukta ruhsal yaşantıdan
Daha önemlidir ruhum için eşim.

Annabel Lee

Uzun yıllar önceydi
Deniz kıyısındaki bir krallıkta
Belki bilirsiniz, bir kız yaşardı
ANNABEL LEE adıyla
Ve bu kızoğlankız hiçbir şey düşünmezdi
Bence sevilmek ve beni sevmekten başka.

O da ben de çocuktuk
Bu krallıkta deniz kıyısındaki
Ama aşktan da öte bir aşkla sevdik
Ben ve ANNABEL LEE
Öyle bir aşk ki kanatlı Seraphları göklerin
Kıskanmıştı onu ve beni.

Ve bu yüzden uzun zaman önce
Bu krallıkta deniz kıyısındaki
Bir rüzgâr esti bir buluttan, üşüterek
Güzel ANNABEL LEE'mi,
Öyle ki soylu yakınları geldi bu yüzden
Ve alıp götürdüler onu benden
Bir mezara kapatmaya
Bu krallıkta deniz kıyısındaki

Melekler yarımız kadar mutlu olmayan gökte
Kıskanıp durdu onu ve beni
Evet-neden buydu (bu deniz kıyısındaki
Krallıkta herkesin bildiği gibi)
Ki o rüzgâr esti buluttan geceleyin
Üşüten ve öldüren ANNABEL LEE'mi

Ama çok daha güçlüydü aşkımız aşklarından
Bizden daha büyük olanların
Bizden daha bilge olanların
Ve ne melekler yukardaki göklerde
Ne de şeytanlar altında denizin
Ayırabilir ruhumu ruhundan
Güzel ANNABEL LEE'nin.

Çünkü ay doğmaz asla hayalini getirmeden
Güzel ANNABEL LEE'nin
Ve yıldızlar çıkmazlar ama parlak gözlerini hissederim ben
Güzel ANNABEL LEE'nin
Ve öylece uzanırım yanı sıra bütün gece vakti
Sevgilimin-sevgilim-hayatım ve gelinim
O deniz kıyısındaki mezarda
Onun mezarında, uğuldayan denizin kıyısındaki.

Çanlar

I

Kızakların çanlarını dinle-
Gümüş çanlar.
Melodileri nasıl bir neşe dünyasından söz açar.
Nasıl da çınlar, çınlar, çınlarlar,
Buzlu havasında gecenin.
Göklere saçılmış yıldızlar
Billursu bir sevinçle göz kırparken;
Tutarak zamanı, zaman, zaman
Bir tür runik tekerlemede,
Şıngırtıya müzikle taşan
Çanlardan, çanlar, çanlar-
Çanlar, çanlar, çanlar-
Çıngırtısından ve şıngırtısından çanların.

II

Tatlı nikah çanlarını dinle-
Altın çanlar.
Uyumları nasıl bir mutluluk dünyasından söz açar.

Hoş kokulu havasında gecenin
Nasıl da vururlar sevinçlerini-
Erimiş altın notalardan
Ve uyum içinde hepsi,
Nasıl bir küçük şarkı akar
Kumruya, dinleyip hasetle aya bakan.
Oh, ses veren gözelerden,
Ne bol bir ses ahengi dışa vurur
Nasıl da kabarır
Nasıl da yerleşir geleceğe
Nasıl anlatır esrikliği
Sallanıp çalışına götüren çanların
Çanlar, çanlar, çanlar-
Çanlar, çanlar, çanlar, çanlar
Çanlar, çanlar, çanlar-
Uyağına ve kurgusuna çanların.

III

Yüksek alarm çanlarını dinle-
Bronz çanlar.
Kargaşaları şimdi, ne korkunç bir hikâyeden söz açar.
Gecenin ürkmüş kulağına
Nasıl da haykırırlar korkularını.
Fazlasıyla ürkmüşler konuşmaya

Yalnızca ahenksizce haykırırlar, haykırırlar,
Karmaşık bir yakınmayla ateşin insafına,
Çılgın bir ricayla sağır ve yerinde duramayan yangına,
Daha yükseğe sıçrayan, daha, daha,
Ümitsiz bir istek
Ve kararlı bir girişimle
Ya şimdi-şimdi ya da asla
Solgun yüzlü ayın karşısında oturmaya
Ah, çanlar, çanlar, çanlar.
Nasıl bir ümitsizlik masalı
Anlatır korkuları.
Nasıl vurur, kırılır ve kükrerler.
Nasıl bir dehşetle havanın
Çarpıntılı göğsünü doldururlar.
Yine de bilir kulak tümüyle,
Titreyişlerden
Ve vuruşlardan,
Tehlike nasıl azalır ve coşar;
Bilir kulak tümüyle,
Metalik seslerle
Ve yaygarada
Tehlike nasıl söner ve artar,
Sönüşü ya da artışıyla çanların öfkesinde-
Çanların-
Çanların, çanları, çanlar, çanlar
Çanlar, çanlar, çanlar-
Vuruşunda ve kargaşasında çanların.

IV

Çanların çalışını dinle-
Demir çanlar.
Tekdüzelikleri, nasıl da bir ciddi düşünceler dünyasını zorlar.
Gecenin sessizliğinde
Nasıl ürpeririz korkup
Seslerin melankolik tehdidiyle.
Tüm sesler çünkü akan
Bir iniltidir paslı
gırtlaklarından.
Ve insanlar-ah insanlar
Yapayalnız kulede duran
Ve
Çalan, çalan, çalan
Bu örtülü monotonlukta
Bir zafer hisseden, insan yüreğinde,
Bir taşı böylesine yuvarlamaktan-
Ne kadındırlar ne de erkek-
Ne vahşidirler ne de insan-
Hortlaktır onlar-
Ve krallarıdır o çalan-
Yuvarlayan, yuvarlayan, yuvarlayan

Yuvarlayan
Bir şükran ezgisini çanlardan.
Ve neşeli göğsü şişer
Teşekkürüyle çanların
Ve dans eder ve bağırır;
Tutarak zamanı, zaman, zaman
Bir tür runik tekerlemede
Teşekkürüne çanların-
Çanların-
Tutarak zamanı, zaman, zaman
Bir tür runik tekerlemede
Çarpıntısına çanların-
Çanların, çanların, çanların-

Hıçkırığına çanların-
Tutarak zamanı, zaman, zaman
Diz çökerken o, çökerken, çökerken,
Mutlu bir runik tekerlemede,
Çanların yuvarlanışına-
Çanların, çanlar, çanlar,
Çalışına çanların-
Çanların, çanlar, çanlar, çanlar,
Çanlar, çanlar, çanlar-
Yanıp yakılışına çanların.

"Ama çok daha güçlüydü aşkımız aşklarından
Bizden daha büyük olanların
Bizden daha bilge olanların
Ve ne melekler yukardaki göklerde
Ne de şeytanlar altında denizin
Ayırabilir ruhumu ruhundan
Güzel ANNABEL LEE'nin"

Modern edebiyatın en önemli kurucularından biri sayılan Edgar Allan Poe'nun şiirleri, ölmüş bir sevgilinin simgelediği metafizik bir aşkı yansıtır. Bir yandan ölü sevgiliye bağlılığı, öte yandan güçlü isteklerle sarsılan ruhu, sık sık ihanetin ve pişmanlığın yakıcı duygusunu tattırır.

Edgar Allan Poe...
Yalnızca gotik edebiyatın değil, şiirleriyle klasik edebiyatın da bir temsilcisi.

ISBN 975-329-273-2
9 789753 292733